

A tak šel čas ...

Speciální vydání školního časopisu
k 85. výročí položení a posvěcení
základního kamene ZŠ Vidče

květen 2024

Milí přátelé a příznivci Základní školy ve Vidči,

právě nahlížíte do speciálního čísla školního časopisu Kamarád, který vydáváme u příležitosti 85. výročí položení a posvěcení základního kamene školy.

Co na jeho stránkách najdete? Můžete se v něm seznámit s historií videčské školy, prohlédnout si pár dobových i aktuálních fotografií. Také jsme oslovili některé bývalé i současné učitele, správní zaměstnance a žáky, aby zavzpomínali na léta strávená mezi školními zdmi. Zároveň se tímto omlouváme všem, kterým jsme prostor pro vyjádření v tomto časopise neposkytli. Je vás opravdu celá řada pamětníků, ale rozsah tohoto časopisu má své hranice. Neopomenuli jsme ani výběr textů a obrázků žáků, které byly uveřejněny od roku 1991 v časopise Kamarád. V závěru přidala pár slov i současná paní ředitelka.

Přejeme Vám tímto příjemné počtení a vzpomínání.

Za redakční radu
Alena Cábová a Dagmar Kovářová

Historie videčské školy

Povinná školní docházka byla uzákoněna v roce 1774 za vlády císařovny Marie Terezie. Vyučovalo se triviu. Školy se zakládaly na panstvích i ve městech. Postupně to byly školy obecné a měšťanky.

Ve Vidči nebyla do roku 1821 škola. Děti měly chodit do Zubří, ale pro velkou vzdálenost tam málokdo chodil. Poprvé se začalo ve Vidči učit v roce 1821 v najaté místnosti domu č. 13.

O založení školy se nejvíce zasloužil bohatý rolník Josef Jurča. Prvním učitelem byl ustanoven Josef Dobeš. Po něm nastoupil Josef Šobr, za kterého byla škola přemístěna do domu č. 22, který také patřil Josefu Jurčovi, a pak se vyučovalo v domě č. 27.

„Až roku 1838 byl nákladem panství rožnovského a rolníků videčských postaven přízemek budovy školní o jedné třídě a též bytem pro učitele. V listopadu 1838 byla škola vysvěcena a roku 1854 prohlášena za samostatnou.“ Tak stojí psáno ve staré školní kronice. Škola byla jednotřídní. V letech 1885 a 1899 byly při ní vykonané přístavby ještě pro dvě nové třídy. Proto byla škola v roce 1886/87 definitivně rozšířena na dvoutrídni a v roce 1900 na trojtrídni.

Přestože škola v obci byla, neumělo v roce 1890 až 37% občanů číst a psát. V roce 1900 to bylo ještě 22% obyvatel. Školní docházka nebyla dobrá. Nedbalí občané byli i pokutováni, ale náprava postupovala velmi pomalu.

První světová válka poznamenala i videčskou školu. V roce 1917 byl zrekvírován velký školní zvonek z chodby školy. Ve válce padlo 44 videčských mužů, po nichž zůstalo 22 vdov a 56 sirotků do 14 let. Bída byla veliká, a proto se po válce ve škole vařily pro děti polévky, pekly rohlíky, vařil čaj a z fasovaného kakaa se připravoval kakaový nápoj. To všechno měla na starosti paní řídícího učitele Macháčka, která s pomocnicemi z dědiny musela nasytit denně až 170 dětí. Tento „Polévkový ústav“ byl doplněn zásobami z Americké mise pro výživu evropských dětí, a proto děti dostávaly kakao, margarín, kondenzované mléko apod.

Po roce 1918 se škola stala součástí vzdělávací soustavy nového Československa. Občané s učiteli a dalšími nadšenými budovateli nového státu vysadili na nábřeží místního potoka před tehdejší školou tři lípy svobody, mezi které byl v roce 1925 postaven pomník padlým ve Velké válce. Byl to dar tehdejšího faráře Adolfa Bayera a celá událost se filmovala.

V novém státě také začaly platit nové zákony a to se týkalo i škol. V roce 1922 byly definitivně zrušeny úlevy k návštěvě školy. Školní vzdělání končilo 14. rokem věku. Ve Vidči byla postupem doby povolena čtvrtá třída a od školního roku 1925/26 byla škola čtyřtrídni, ale se třemi učebnami. Vzhledem k novým nařízením došlo i k znatelnější nápravě školní docházky. Takže už v roce 1922/23 mohl řídící učitel Jan Macháček s potěšením zapsat: „Vidčané konečně poznali, že jen dobrá návštěva školy může jejich dětem dáti ten nejlepší statek, ježž mol nekazí a rez nežere, a to jest vzdělání.“

Velkým nebezpečím byla hned po válce pandemie španělské chřipky a posléze černých neštovic. Proto se ve škole i povinně očkovalo. Velkou pohromou pro děti byly černé neštovice, a tak se v roce 1932 přistoupilo k očkování veškerého žactva.

Ve škole patřilo k základním předmětům také náboženství. Videčská škola dosáhla jistého pokroku, protože v převážně katolické obci se kromě římskokatolického začalo vyučovat i náboženství evangelické, ale škola o to musela každoročně požádat okresní školní radu. Škola měla také právo čerpat vodu ze studny na pozemku Mikulenkových, č. 39. Toto právo potvrdil Nejvyšší soud v Brně. Škola měla i své nadace. Byla to Nadace Josefy Jurčové pro chudé dívky školní a Nadace Františka Bárta pro chudé dívky školní.

Žáků ve škole stále přibývalo a stávající prostory byly čím dál víc nevyhovující. Ovšem i přesto přibyla od školního roku 1928/29 další třída – pátá. Proto Okresní školský výbor ve Valašském Meziříčí vydal dne 20. 2. 1928 výnos, jímž bylo rozhodnuto, že budova Obecní školy ve Vidči se nedá nijak více rozšířit, a bylo tedy uloženo stavět ve Vidči novou školní budovu. Situace se však ani další roky nezměnila. Naopak, škola ve Vidči byla prohlášena od školního roku 1933/34 definitivně za pětiletou.

Bývalý učitel Štěpán Tvarůžek na tuto situaci vzpomíná: „1. února 1934 jsem nastoupil jako mladý učitel na národní školu do Vidče. Škola, do které jsem nastoupil, byla již z konce minulého století a byla ve velmi chatrném stavu. Do roku 1938 jsme učili beze změny sedm tříd ve čtyřech učebnách. Stav dětí se pohyboval až okolo 50 žáků ve třídě.“ Po absolvování školy ve Vidči odcházeli mnozí žáci do měšťanky v Zubří nebo v Rožnově.

I když bylo rozhodnuto o stavbě nové školní budovy, nikdo z Vidčanů se k tomu neměl, ba ani starosta, také chyběly peníze. Změna nastala až po nástupu velmi energického a pokrokového starosty Jana Míčka. Ten řešil situaci rázným způsobem. Obešel úřady, ujal se shánění peněz a prosadil stavbu nové školní budovy, o které bylo rozhodnuto již v roce 1928.

Na základě nové situace se začala 26. 3. 1939 bourat stará škola. Děti se mezitím vyučovaly na faře, v Obecním domě, v holíně za potokem, v Besedním domě a v hostinci U Hanáčků.

V den videčské pouti 5. července 1939 došlo k významné události. Pan farář Jan Myška světil základní kámen nové videčské školy. Plány vypracoval architekt Kupka a podle rozpočtu měla stát 890 000 Kč. Přes nesnáze se zajištěním tak vysoké finanční částky i stavebního materiálu v počátcích 2. světové války pokračovala stavba fantastickým tempem. Dokončena byla na podzim roku 1940.

Nová školní budova byla otevřena a vysvěcena 10. listopadu 1940 za účasti Gustava Hrejsy, vrchního odborového rady ministerstva financí, a Květoslava Růžičky, okresního hejtmána ve Valašském Meziříčí. Školu vysvětil kanovník a děkan Josef Seget z Rožnova pod Radhoštěm. Tato školní budova slouží dodnes. Byla postavena za jediný rok! Dnes se jí říká „stará škola“. Při vstupu na hlavní schodiště si každý návštěvník může všimnout původního základního kamene s letopočtem 1939.

Od roku 1934 do roku 1951 nikdo nepsal školní kroniku a není známa ani existence kroniky obecní, přestože ta se psala. Proto neexistují ani záznamy o stavbě školy, době okupace nebo válečných událostech a také chybí veškeré zprávy o době poválečné, tj. do roku 1951. Proto ani tento spis o videčské škole tato léta neobsahuje.

Obec Vidče měla tedy od roku 1940 konečně zděnou školní budovu, ke které se posléze přidávalo vybavení pro vyučovací předměty. Žáků stále přibývalo, protože do Vidče chodili i žáci ze Stříteže. Pro válečné ročníky žáků škola byla ještě jakžtakž komfortní, jenže posléze měla škola kolem 300 žáků, ale jen sedm učeben.

Přesto Vidčané usilovali o to, aby se místní škola stala střední školou. To bylo dáno vládním nařízením od 1. 9. 1951. Ve Vidči byla zřízena Osmiletá střední škola se čtyřmi postupnými ročníky, ředitelem a čtyřmi odbornými učiteli. Toto nařízení však zhatila politika úspornosti, a tak byl tehdejší ředitel Jaroslav Wachtl ředitelem pro národní školu (5 tříd) i střední školu (4 třídy). Tím vznikl nový zkušební typ jednotné školy, tzv. devítiletka, první škola tohoto typu v okrese s úkolem sbírat zkušenosti pro budoucí roky. Zároveň byl ředitel takto vytvořené devítiletky pověřen ještě správou mateřské školy.

Tento zahajující rok Osmileté střední školy ve Vidči nebyl zrovna rokem, kdy by všechno fungovalo podle přání nadřízených. Byl spíše „průchozím“ pro stav pedagogického sboru, kdy ředitel školy suploval mnohdy celý úvazek, neboť pro čtyři třídy střední školy byli jen tři vyučující a ti se ještě střídali po několika měsících. Proto není divu, že se na konci roku ředitel zhroutil.

Na konci školního roku konali žáci posledního ročníku střední školy závěrečné zkoušky před komisí složené z učitelů, zástupců nadřízeného školského úřadu, případně dalších osob. Od tohoto školního roku se datuje ve škole ve Vidči také vznik dětské organizace Pionýr. Bylo to něco nového, co většina

videčských občanů, která pamatovala Orla, DTJ, nebo patřila k příznivcům tělovýchovné organizace, těžko přijímala. Proto se pionýři setkávali s nepřítelstvím a odporem místních obyvatel. Nejznámějším a nejlepším vedoucím pionýrů v padesátých letech byl Josef Lacina.

Od školy se požadovalo tehdy organizovat křesťanské. Od pionýrů, divadla, sběru šípků a léčivých bylin, vedení kroužků až po sbírku na léky do bojující Koreje. Učitelé pomáhali při veškerých akcích nejen ve škole, ale i v obci. Například při malování a následném úklidu školy až po měnovou reformu 2. 6. 1953, tj. při výměně peněz.

Ve školním roce 1951/52 se učilo ve škole 226 žáků devíti ročníků v osmi třídách. Situace s počtem žáků a nedostatkem učeben se vyhroutil ve školním roce 1952/53, kdy bylo ve škole 249 žáků. Proto od roku 1952 začaly třídy prvního stupně směnovat.

Od následujícího školního roku 1953/54 platil nový školský zákon, kdy byla uzákoněna osmiletá školní docházka pro základní vzdělání a ustavena jedenáctiletá střední škola. Ve Vidči se nic neměnilo, neboť už několik let u nás byla jednotná škola. Akorát místo devíti ročníků bylo ročníků osm. Na prvním stupni pět a na druhém tři. Do tohoto školního roku se datuje vznik dětského valašského kroužku, který existuje dodnes pod jménem Valašenka. Tehdy ho založila velmi přísná paní učitelka Barbora Kantorková. Zpočátku jí pomáhal pan učitel Štěpán Tvarůžek jako hudební doprovod.

Ke škole patřil tzv. školní pozemek, na kterém se pěstovala především zelenina, která se dávala do školní jídelny, a morušové keře. Pozemek byl škole necitlivě odebrán MNV (nacházel se vedle tehdejšího MNV, dnes budovy pošty, a místa, kde stojí tělocvična). Ředitelství školy se proto rozhodlo využít pozemku před školou, kde se pásly husy, a tudíž ho bylo třeba zkulturnit. To se s velkým úsilím podařilo, a tak škola měla před okny květinový koberec.

Z roku 1954 je známa událost s křížem ve třídách. Po prázdninovém úklidu se kříže už nepověsily. Na počátku nového školního roku se konala schůze SRPŠ – sdružení rodičů a přátel školy, kde se přítomní rodiče, kterých přišlo nebývale mnoho, „obuli“ do ředitele školy. Na jeho obhajobu nevystoupili ani přítomný předseda MNV, ani tajemník KSČ, což tehdy byli nejvyšší pohlaváři dědiny. Řediteli, přesvědčenému komunistovi, obhajoba pokrokového skutku nestačila, a tak kříže putovaly zpět do tříd.

Videčská škola se v padesátých letech potýkala s mnoha problémy stejně jako další vesnické školy. Tehdy se totiž mělo jaksí za samozřejmost, že všechno, co je třeba udělat a nebude se za to platit, musí udělat škola, tedy učitelé se svými žáky. Vcelku nikoho nezajímaly provozní problémy, hlavně že se radostně budoval socialismus a šlo se ke kolektivnímu zemědělství. Škola například neměla šatny, tělocvičnu, dokonce ani školní jídelnu. Ta se konečně podařila prosadit především přes MNV, jenže na úkor dalších potřebných místností. Tak byla od 1. 9. 1955 zřízena školní jídelna pro 120 dětí. Jídlo vařily dvě kuchařky.

Složitě bylo i vytápění školní budovy během zimy. V každé třídě byla instalována velká kamna na tuhá paliva, tedy na uhlí, a do kamen se muselo pravidelně přikládat, což dělali učitelé. Některá kamna už měla propálené rošty a nejlepší roky dávno za sebou. Proto bylo rozhodnuto ve školním roce 1956/57 o velké prázdninové opravě kamen a následném vymalování tříd. Po prázdninách už se ve třídách neobjevily kříže a nikdo nic neřešil.

O zmiňovaných prázdninách také skončily ve škole tzv. dětské tábory, které se zde konaly každoročně pro děti z měst. Jednak pro velkou školní opravu kamen a tříd, ale hlavně pro nedostatek vody, protože z Mikulenkových studní čerpali i občané vodu jako z veřejného vodovodu, který ústil kohoutkem v centru obce pod hospodou U Hanáčků.

Videčská škola se postupně dostávala svým vybavením na úroveň stejně velkých škol, ale vždy to bylo „něco za něco“. Tak vznikla postupně školní dílna a začal se budovat na poli neoraném nový školní pozemek, který i přes různé peripetie je pozemkem školy dodnes.

Budování pokračovalo i v následujícím roce 1957/58. Počet žáků se opět zvýšil, a proto bylo nutné pro velký zájem vařit více obědů. Tak byla přijata další kuchařka.

V následujícím školním roce 1958/59 došlo k další reorganizaci školství. Školským zákonem byla ustanovena základní devítiletá školní docházka. Ve Vidči však devátá třída zřízena nebyla, proto museli ti, co se nedostali na střední školy, pokračovat ve školní docházce v Rožnově. V tomto školním roce také zanikla povinnost konat závěrečné zkoušky.

Do školního roku 1959/60 se promítlo mnoho společenských změn. Žáci se stále učili v původních třídách, na prvním stupni se směnovalo, nebo třídy byly spojeny.

Podle tehdejší komunistické ideologie byl dobudován v republice socialismus, a tak se změnil od 1. 1. 1960 i název státu na ČSSR – Československá socialistická republika. K tomu se změnil i počty krajů. Bylo jich jen deset. Vidče, které patřilo do té doby do Gottwaldovského kraje a okresu Valašské Meziříčí, najednou patřilo do Severomoravského kraje s krajským městem Ostrava a okresu Vsetín.

Bylo také uzákoněno, že žáci budou dostávat školní pomůcky a učebnice zdarma. Videčské škole se podařilo oplotit školní pozemek, na kterém se nasadily první ovocné stromy a začalo se budovat i pařeniště.

Ve školním roce 1960/61 se poprvé fasovaly ve škole zdarma učebnice a všechny školní pomůcky. Škola byla označena jako Základní devítiletá škola ve Vidči, okres Vsetín. Za zmínku stojí opět budování na školním pozemku. Zasluhou tehdejšího patronátního závodu Tesly Rožnov byla na pozemek přivedena voda z potoka Maretkového. V tomto školním roce došlo konečně ke kolaudaci budované dílny a o prázdninách proběhla generální oprava osvětlení a instalace nových dílů ve všech třídách.

Následující školní rok 1962/63 poznamenaly velké mrazy a průlomový počet žáků – 301. Byly zřízeny dvě šesté třídy, takže deset tříd se tísnilo v sedmi učebnách. Vyučování na směny doléhalo především na nejmladší žáky ze vzdálených samot na pasekách. Na školním pozemku byla zahájena stavba chatky s verandou pro nářadí a pomůcky pro žáky.

Od jara 1963 až do voleb v roce 1964 zastával ředitel školy Karel Klimeš funkci předsedy MNV. Ve školním roce 1963/64 byly ve škole už dvě 6. třídy a dvě 7. třídy, navíc se zvýšil počet strážníků, takže ve školní jídelně už vařily čtyři kuchařky. Protože se stále topilo v kamnech, byla opět vymalována celá škola. Ve dvou třídách se musela dokonce zakoupit nová kamna. Také 9. třída dostala nový nábytek, neboť dosavadní neodpovídal předpisům.

Školní rok 1964/65 byl poznamenán nemocí infekční žloutenky, kterou údajně způsobil povrchový pramen vody ze Spiny. Byla vybudována nová školní jídelna, vybavena nová kuchyň, ovšem na úkor šaten, které opět putovaly na chodby i s věšáky. V ředitelně byla cvičná kuchyň pro výuku základů výživy. Na Vánoce byl předán veřejnosti nový kulturní dům. To mělo význam i pro školu, protože mohla používat sál ke cvičení během zimních měsíců.

Ve škole byl akutní nedostatek místa, protože třináct tříd se učilo stále v sedmi učebnách. Škola měla 1.A i B třídu, 6. až 8.třída A i B a po jedné třídě druhou, třetí, čtvrtou, pátou a devátou. Rozšíření školy se zdálo být v nedohlednu. V tomto roce se také odstěhoval z Vidče do Rožnova ředitel Karel Klimeš a školu převzal nový ředitel Jan Zůbek.

Nejvyššího počtu žáků dosáhla škola ve školním roce 1965/66, kdy jich bylo 321 ve třinácti třídách, ale bylo pro ně stále jen sedm učeben. Směnovaly všechny třídy kromě první. Učilo se od 7 hodin ráno do 18 hodin večer. Aby se to stihlo, byly hodiny odpoledního vyučování zkráceny o 5 minut.

I když se škola stále udržovala v pořádku – natíraly se lavice, malovaly se třídy, instalovaly se magnetické tabule a jiné pomůcky, místa bylo prostě málo, a tak někteří žáci ze Stříteže začali odcházet kvůli směnování do Zašové.

V následujícím roce 1966/67 se přestěhovala školní dílna do bývalých prostor MŠ – dřevěné budovy za školou a v dosavadní dílně se začala budovat nová sborovna se školní knihovnou. Každý učitel měl konečně svůj stůl. Na školním pozemku se stavěla chatka a pařeniště. Tehdy napsal ředitel Zůbek po nástupu do funkce kromě jiného: „Chybí šest učeben, žádnou třídu nemáme zřízenou na odbornou pracovnu, školní kuchyně nemá sklad ani sklep, nemáme cvičnou kuchyň pro žáky, pionýrskou klubovnu, chybí sklad CO, nejsou šatny, školní hřiště, tělocvična, nemáme ústřední topení, učební pomůcky pro deset předmětů jsou ve dvou kabinetech 3x6 m, zbývá dobudovat školní pozemek atd.“

Ve školním roce 1967/68 sice žáků ubylo, ale stále se směnovalo a místa byl nedostatek. Ředitel školy spolu s MNV se snažili ze všech sil prosadit přístavbu školy, jenže neexistoval vyhovující pozemek a stavět jinde nepřicházelo v úvahu. Proto byl přeložen oblouk potoka Maretkového, zbořen Stavinohův domek, místo školní zahrady postavena nová silniční přípojka na Saharu, odstraněny lípy svobody a socha Krista Spasitele, památník padlým ve Velké válce přemístěn na místní hřbitov. Na nově vytvořeném prostoru se tedy mohlo začít s přístavbou.

Společenské změny, které nastaly s tzv. Pražským jarem 1968, se Vidče příliš nedotkly a nezměnil se ani běžný chod dění v obci. Občané vysadili znovu lípy svobody, a to před kulturním domem.

Počátek přístavby staré školy je datován 1. zářím 1968. Žáci docházející ze Stříteže byli převeleni do školy v Zašové. V plánu byla přístavba třípodlažní budovy s třídami, pracovnami, kabinety a školní jídelnou. Za pomoci místních občanů a příslušníků armády ze Železničního učiliště ve Valašském Meziříčí byly do konce roku vybetonovány základy.

Od prvního výkopu v roce 1968 do roku 1969 byla hotová hrubá stavba prvního a druhého podlaží. Protože převážná většina žáků ze Stříteže odešla do Zašové a ve školním roce 1968/69 počet žáků klesl, byla nařízením vyšších orgánů přístavba školy zastavena s tím, že stačí přistavit jen dvě podlaží. Toto považovali Vidčané za nelogický zásah do stavby, stavebních plánů i celkového konečného vzhledu budovy. Své námítky dokázali zdůvodnit na patřičných místech a stavba nakonec dále pokračovala.

Počet žáků nadále klesal, neboť Střítežané odcházeli postupně do Zašové podle toho, jak dorůstali jejich sourozenci. Obvykle rodiče chtěli, aby děti chodily společně, tj. buď do Vidče, nebo do Zašové. Ve Stříteži byl jen první stupeň základní školy. Ve školním roce 1970/71 se učilo ve škole 220 žáků. Směnovaly 2. a 3. třída, 4. a 5. třída byly spojeny pro malý počet žáků. Stavba nové školy pokračovala.

Ve školním roce 1971/72 nebyla ve škole ještě dokončena instalace ústředního topení, která probíhala v nové i staré budově současně. Do začátku školního roku se však ve staré budově stihlo i vymalovat a uklidit, takže vyučování nebylo ohroženo. Na nové škole zatím probíhala vnitřní úprava místností pro jejich využití jako tříd či pracoven.

Do začátku školního roku 1972/73 bylo dokončeno třetí podlaží se třemi třídami, tj. druhé patro nové budovy. Byla to velká sláva, kterou si užili všichni, co pracovali o prázdninách jako brigádníci na zprovoznění nové školy, i ostatní Vidčané.

1. září byla slavnostně přestřižena páska přístavby, což učinil předseda MNV František Jurča. Jeho předchůdce, také Jurča, předal v roce 1821 svůj dům číslo 13 obci jako školu. Toho dne si školu procházeli občané i zvědaví žáci. V nových třídách se začali učit nejstarší žáci, tj. 8. a 9. třída, za odměnu, že pomáhali při dokončovacích pracích. Po patnácti letech bylo konečně zrušeno vyučování na směny.

Postupně se vybavovaly pracovny fyziky, výtvarné výchovy, dílna, cvičná kuchyně a kabinety. Za roky 1968 – 1972 bylo úhrnem „prostaveno“ 2 089 294 Kč + hodnota brigád, takže se Vidčanům zhmotnilo dílo za 2,5 milionu korun.

Tento školní rok byl také posledním rokem, kdy působil na škole ředitel Jan Zůbek. Po jeho odchodu do Rožnova nastoupil na ředitelské místo Vladimír Fabián.

Nová školní přístavba byla postupně dokončována a vybavována do roku 1973/74, kdy byla přívodem vody zprovozněna i cvičná kuchyně a celé první patro. Ke změnám došlo i ve staré budově, kde se nastálo vybudovala v prvním patře nová sborovna s knihovnou a první třída, což trvá dodnes. V podstatě se provoz na ZDŠ ve Vidči vyřešil tak, že se ve staré budově učili žáci prvního stupně, byla zde ředitelna i sborovna a v nové budově se usadil druhý stupeň s odbornými pracovnami a kabinety.

Ve školním roce 1974/75 byl zahájen provoz v nové školní kuchyni a jídelně v nové škole. Ve staré budově se vybavila nová pionýrská klubovna, sklad CO a byla dokončena montáž šatnových bloků pro 1. až 9. třídu. Za běžného provozu byla natřena všechna okna ve staré budově a o prázdninách vyměněny podlahové krytiny. Byla také započata stavba uhelny ve dvoře školy.

Videčská škola měla tedy konečně dost místa pro všechny žáky, ale Střítežané se do Vidče vraceli jen ojedinele. To však v té době nijak nevadilo, protože sedmdesátá léta znamenala vysokou porodnost. Citelný nedostatek žáků se začal projevovat až v osmdesátých letech a posléze až v prvních letech nového tisíciletí. To se však začaly už znovu vracet do Vidče děti ze Stříteže coby potomci původních videčských žáků a tak je tomu dodnes.

Do roku 1975/76 se datuje také instalace krytů radiátorů v obou budovách, což bylo nařízeno z bezpečnostních důvodů. Bylo také pořízeno kompletní vybavení školní družiny.

V následujícím roce 1976/77 byla dokončena hrubá stavba uhelny a zmodernizována kotelna – ta byla vybavena dopravním pásem a čerpadlem.

Ve školním roce 1977/78 proběhly dokončovací stavební práce na uhelně a byl vypracován projekt pro terénní úpravy před oběma školními budovami včetně výsadby. Byl také vydán nový školský zákon, který stanovil povinnou školní docházku na osm let. Ze všech osmých tříd se mohli žáci hlásit na střední školy a učiliště, z nichž na některých byly nové obory s maturitou.

Do školního roku 1978/79 se datuje začátek budování školního hřiště za školou. Rok byl stále narušován nepřízní počasí. Prakticky celý leden byly zimní prázdniny, jarní byly zrušeny a byl zaveden

tzv. letní čas od 1. 4. do 30. 9. 1979. Ve škole se učily spojené dvě třídy s počtem 27 žáků - 1. a 2. třída. Bylo tedy devět ročníků, ale osm tříd. O prázdninách se malovala kompletně celá škola.

Školní rok 1979/80 byl ve znamení celostátní spartakiády. Učitelé se svými žáky nacvičovali povinně několik skladeb, aby mohli vystoupit na velkých akcích v okolních městech, případně se dostat do Prahy na Strahov. Za školou se stále budovalo letní hřiště, kterému se začalo říkat „Areál zdraví“, neboť se předpokládalo, že by mohl sloužit po nainstalování příslušných prvků i veřejnosti. Zmiňovaný „Areál zdraví“ za školou byl dobudován a oplocen v následujícím roce 1980/81. Zatím bez tělocvičných prvků.

Poněvadž počty žáků stále klesaly, chtěli Vidčané, aby se vrátili do videčské školy zpět žáci ze Stříteže. V zašovské škole praskaly třídy ve švech a Vidče se potýkalo s nedostatkem žáků. Vidčané argumentovali tím, že přístavba se provedla i pro žáky ze Stříteže. Odbor školství Vsetín rozhodl, že se Střítežané mají vrátit, ovšem proti se postavil MNV Střítež a žáci zůstali v Zašové.

V roce 1981/82 začalo poprvé sloužit hřiště za školou v zimě jako kluziště. Na jaře se dočkal „Areál zdraví“ i instalace ribstolů a nalajnování.

Školní rok 1982/83 začal sice 1. září, ale učit se začalo až o šest dní později. Teprve 3. září se totiž řešilo ponechání žáků 5. a 6. třídy, tj. 12 a 16 žáků ve Vidči, nebo jejich dojíždění do Rožnova. Rodiče je odmítli do Rožnova posílat a argumentovali, že si stavili školu proto, aby se v ní učily jejich děti. Jednání bylo velmi emotivní, někteří rodiče dokonce položili na MNV průkazy KSČ s tím, že si něco takového nenechají líbit. Nakonec byla udělena výjimka, která neměla obdoby snad v celém státě. Na druhém stupni byly spojeny obě třídy. Vyučování bylo jak pro žáky, tak pro učitele velmi obtížné, ale nakonec se to podařilo zvládnout. Od dalšího ročníku se už učily obě třídy samostatně.

Do osmdesátých let spadá generální úprava školního pozemku. Celý pozemek kromě pařeniště a základů skleníku byl zorán a vyrovnán. Byly vytvořeny nové zeleninové záhony pro každou třídu a plocha před chatkou sloužila pro pěstování brambor. Zbytek pozemku byl oset travou a po jejím prvním osečení byly zasázeny nové ovocné stromy – především jabloně. Bylo pořízeno nové nářadí, ochranné pomůcky pro žáky, upraveny prostory pro nářadí, zprovozněna veranda pro potřeby žáků, vybudovány dlážděné chodníky, vymezen prostor pro kompost a opraven plot s bránou, aby záhony nerozhrabávaly sousedovy slepice.

Vše, co se vypěstovalo na školním pozemku, se obvykle dávalo do školní kuchyně. Šlo především o brambory, dýně, některou zeleninu a později ovoce. Celý pozemek byl obděláván především v pracovním vyučování, kdy se žáci naučili postupně všechny zelinářské i ovocnářské práce a zacházení s nářadím. V pařeništi se pěstovala i vlastní přísada. Po vysazení na záhony sloužilo pařeniště k pěstování okurek. Vždy na konci školního roku byl pozemek ve vzorném pořádku a o prázdninách služby složené z žáků a učitelů chodily jednou týdně zalévat záhony, případně vyplet nejbujnější plevel.

Osmdesátá léta byla ve znamení mírného navýšení počtu žáků. Školní rok 1989/90 byl v mnoha ohledech přelomový. Stejně jako celé společnosti se dotkly změny i videčské školy. Podzimní změny roku 1989 prožívali intenzivně nejen učitelé, ale i žáci. Běžné bylo nošení trikolor.

Učitelským sborem byla vyjádřena nedůvěra řediteli školy a po jeho odvolání si učitelský sbor zvolil jako ředitelku paní Helenu Faltusovou. Dlouhodobě onemocněl zástupce ředitele, takže nová ředitelka si musela poradit se vším sama.

Změnilo se i vedení okresu. Společenské změny proběhly tehdy v celé střední a východní Evropě. Největší událostí té doby bylo opětovné spojení obou dosavadních německých států – NSR a NDR do jednoho státu Spolková republika Německo.

Škola se začala připravovat na oslavy 50. výročí. Proto byla téměř celá vymalována. S úklidem pomáhali všichni učitelé, správní zaměstnanci i rodiče. Ve škole byla pořízena nová výzdoba. Se společenskými změnami přišla opět na přetřes stavba tělocvičny, ale tentokrát to Vidčané už nehodlali vzdát, neboť se o ní dosud jen mluvilo a slibovalo, a tak se s vervou pustili do vyřizování všech povolení. A podařilo se jim to!

Školní rok 1990/91 byl ve svém začátku především přípravným obdobím na stavbu tělocvičny, protože 5. října se začalo bagrovat. Poté se připravovala školní slavnost k 50. výročí školy. Byla dokončena instalace výzdoby všech chodeb, zřízena galerie výtvarných děl absolventů a přátel školy – obrazy darovány škole, dětská galerie, v KD proběhla akademie a na jaře v kině proběhlo setkání všech žijících učitelů, co učili ve Vidči během 50 let.

Do tříd byly instalovány černobílé televizory, videorekordéry a pro 175 žáků tohoto školního roku byly instalovány dvě fontánky s pitnou vodou. Ve staré budově proběhla rekonstrukce zdravotnické – záchodů.

Tělocvična se tedy začala konečně stavět. Největším problémem však byly peníze. Tento problém si ale lidé v euforii politických změn po roce 1989 moc nepřipouštěli a zahájení stavby tělocvičny považovali za prestižní záležitost. Během stavby se však ukázalo, jak důležité peníze jsou. Stavbě totiž hrozilo dvakrát zakonzervování, ale zásluhou neúnavných obětavců sehnat finance za každou cenu se nakonec dílo dokončilo.

Od roku 1990 platila novela školského zákona, která stanovila povinnou školní docházku na 9 let, ale žáci mohli odcházet na střední školy už z osmé třídy. Zákonem byla stanovena také třetí hodina tělocviku pro 4., 5. a 6. třídu.

Po společenském převratu v listopadu 1989, tzv. sametové revoluci, se začal u nás budovat kapitalismus. Především však začaly velmi rychle stoupat ceny, takže pořídit třeba nové vybavení třídy bylo velmi obtížné. Přesto se podařilo ve školním roce 1991/92 vybavit nábytkem pracovní matematiky.

V roce 1992 ukončila svou pedagogickou kariéru také ředitelka školy, která odešla do starobního důchodu. V konkurzu na ředitele školy nejlépe uspěla Dagmar Satková, která se stala novou ředitelkou.

Počátek devadesátých let byl doprovázen mnoha nejen společenskými, ale hlavně ekonomickými změnami. Ve školním roce 1992/93 došlo k vymezení nových úvazků učitelů – na 1. stupni 23 hodin a na druhém 22 hodin týdně, pro ředitele platilo 8 a pro zástupce 11 hodin výchovné práce týdně. Od 1. 1. 1993 platila nová stupnice platových tarifů a vznikla Nadace ZŠ Vidče. Škola se stala právním subjektem a školní jídelna začala vařit obědy také pro družstvo Portáš a veřejnost. 1. ledna 1993 došlo k rozdělení státu, takže vznikla Česká a Slovenská republika, nová měna, nové daně a nová Ústava ČR.

Pokračovala stavba tělocvičny. Budova byla zastřešena, osazena okny a dokončeny venkovní úpravy. Do školy byla zakoupena kopírka, tiskárna a počítač. Valašský folklórní kroužek Valašenka slavil 40 let své činnosti. Po zakladatelce Barboře Kantorkové ho 25 let vedla paní učitelka Růžena Zetková. K tomuto výročí byly pro děti pořízeny nové kroje v počtu 43 kusů.

Ve školním roce 1993/94 se těšili žáci stejně jako učitelé na dokončení tělocvičny. Ke kolaudaci došlo 25. 2. 1994 a 5. 3. téhož roku byla tělocvična a další části stavby předány veřejnosti. Na slavnostním prostřizení pásky měli největší zásluhu tehdejší starosta OÚ Vladimír Vaculín a předseda TJ Vidče Zdeněk Petružela, kteří neúnavně sháněli finance k dokončení díla, dále pak spousta lidí, kteří pomáhali, kde a kdy se dalo, a samozřejmě i pozvaní hosté a zvědaví dospělí i děti. Vidčané tedy měli konečně tělocvičnu!

Pro školní účely sloužily v přízemí budovy dílny, sklad a přípravná a pro veřejnost sauna, bar a obchody. Ve škole se tak uvolnily prostory pro vybudování nové pracovní výtvarné výchovy a kabinetu výchovného poradenství. Okolí tělocvičny bylo upraveno a osázeno keři. Málodko si uvědomil, že stavba vyšla na 10 000 000 korun včetně úprav okolí.

Ředitelka školy také zhodnotila první rok právní subjektivity školy. Situace je lepší kvůli rozhodování po stránce pedagogické i ekonomické, školní jídelna měla 93 cizích strážníků.

Ve školním roce 1994/95 začaly platit nové školské zákony. Žáci si začali hradit školní potřeby a povinná školní docházka byla stanovena na 9 let pro všechny. Svě 15. výročí slavil čtenářský kroužek pod vedením učitelky a bývalé knihovnice Marcely Švajdové, proto na školu zavítali pracovníci nakladatelství Albatros, spisovatelé Jiří Žáček a František Ševčík a další hosté z oboru. Kroužek Valašenka byl rozdělen na čtyři skupiny, neboť měl 71 členů a vedla ho stále učitelka Růžena Zetková.

Školní rok 1995/96 přinesl úpravu učebních plánů, schválení nového vzdělávacího programu Základní škola, dvanáctistupňovou platovou tabulku pro učitele a zvýšení tarifů o 10%. Videčská škola byla zařazena do sítě škol. Od 14. 12. byly chřipkové prázdniny, které trvaly i přes Vánoce. V říjnu 1995 bylo zrušeno SRPŠ a zůstala jen Nadace ZŠ Vidče.

Vzdělávací program Národní škola byl schválen ve školním roce 1996/97. Tento rok byl významný především přestavbou kotelny na plyn. Nové kotle vytápěly všechny školní budovy, dokonce i OÚ. Pro úsporu tepla byla také vyměněna okna staré školy na jižní straně budovy. Topení se dalo regulovat pro každou místnost zvlášť, takže se i dost ušetřilo. A hlavně bylo v celé škole konečně teplo! Dříve se totiž velmi často stávalo, že po víkendu, kdy se netopilo, byla v pondělí taková zima, že žáci ani

nevylezli ze tříd, aby se prostor aspoň zadýchal, a na chodbách a v kabinetech nové školy nebylo ani 15°C.

Rok 1997 byl povodňovým rokem pro celou Moravu. Pršet začalo začátkem prázdnin a déšť s následnými záplavami napáchal miliardové škody. Pro učitele znamenal školní rok 1997/98 zvýšení úvazků na 24 hodin, třídnictví se platilo zvláštním příplatkem. Opatření přineslo snížení aprobované výuky.

Neutěšená hospodářská situace se promítla do tzv. balíčků opatření – snížení rozpočtu ministerstva školství, zvýšení inflace, stagnace prostředků, de facto snížení reálných mezd učitelů. Ve škole se udělaly jen nejnnutnější opravy, neboť nebylo za co opravovat.

Ani školní rok 1998/99 nepřinesl příliv finančních prostředků do škol. Novelou nařízení 6/99 bylo ustanoveno pro učitele na ZŠ vrácení úvazků na 22 hodin výchovné práce týdně. Škola se však musela v tomto roce obejít bez dotace OÚ na provoz. Byla zavedena činnost školní družiny, ale jen na odpoledne. Valašenku převzala paní učitelka Dobromila Halamíková, protože vedoucí Růžena Zetková odešla do starobního důchodu. Nadace školy byla transformována na Nadační fond ZŠ Vidče. Nedělaly se žádné rekonstrukce, nebyly peníze a škola byla hospodářsky ve ztrátě. Uskutečnil se první školní výlet do zahraničí - Rakousko a SRN.

Špatná hospodářská situace pro školu pokračovala i v dalším školním roce 1999/2000. OÚ nedodal finance na provoz, takže se nic ani neopravovalo. Také zákonné vrácení úvazků nedoprovodily peníze. Celý úvazek se musel platit z nenárokových složek, a proto nebylo peněz na odměny.

Od roku 2000 začala platit nová územní reforma. Byly zavedeny kraje a krajské úřady. Byly zrušeny školské úřady a staly se referáty okresních úřadů. Skončila dvojkolejnost financování škol – příspěvky z okresních úřadů chodily do škol přes obecní úřady. Celý školní rok 2000/01 přetrvávaly finanční problémy, na což doplácela i škola. V tomto roce byl nastartován program Comenius – spolupráce se zahraničními školami. Škola se začala připravovat na své 60. výročí. Ani v tomto roce nebyly peníze na běžné opravy.

Školní rok 2001/02 byl o něco veselejší, i když finance na provoz stále chyběly. Učitelům bylo slíbeno zvýšení platů od 1. 1. 2002. Nakonec se tak stalo až od 1. 3. 2002, a to ještě na úkor nenárokových složek. Samozřejmě si to učitelé nenechali líbit, protože bylo stále víc slibů než činů a učitelské mzdy byly proti ostatním profesím směšné. Byla vyhlášena stávka, a tak došlo k jednání, po kterém byla odvolána. Na škole se během prázdnin rekonstruovala školní jídelna i kuchyně, byla vytvořena nová počítačová učebna za 100 000 Kč, do níž bylo umístěno sedm nových počítačů. To vše v rámci programu Internet do škol. Videčská škola se stala součástí programu Comenius a spolupracovala se školami z Rakouska, Estonska a Finska. Do školy nastoupila nová zástupkyně, místní paní učitelka Eva Mandulová.

Během školního roku 2002/03 byly definitivně zrušeny školské úřady a veškeré pravomoci byly rozděleny mezi krajské úřady a obce třetího typu – pro Vidče je to Rožnov pod Radhoštěm. Na podzim roku 2002 proběhly komunální volby, přišli jiní lidé do zastupitelstva obce, což znamenalo, že škola začala opět patřit k prioritám obce.

Od 1. 1. 2003 vstoupila v platnost nová tabulka tarifních mezd, která přinesla zvýšení platů pro nepedagogické pracovníky o 7% a pro pedagogy o 10%, což se stále odsouvalo, takže byla před prázdninami vyhlášena stávková pohotovost.

V červnu 2003 proběhlo referendum o vstupu do EU. Tehdy bylo pro vstup 70% z 50% oprávněných voličů. Valašenka oslavila 50 let svého působení velkým programem v kulturním domě, do školy byly pořízeny další čtyři počítače a úspěšně pokračoval program Comenius. Videčská škola se dostala konečně do zisku, získala i peníze na běžné opravy, a dokonce i na nábytek do 1. třídy.

Následující školní rok 2003/04 přinesl další novinku. Od 1. 1. 2004 přešla škola dle nařízení na normativní stanovení pracovních úvazků, a to jak pro učitele, tak pro správní zaměstnance. Vše se odvíjelo od počtu žáků, změnilo se odměňování pracovníků školství a byl založen 16třídní platový systém.

Vzhledem k lepší finanční situaci se opravilo sociální zařízení ve staré škole, vybudovala pracovní výtvarné výchovy, kabinet pro první stupeň a nová třída pro školní družinu. O prázdninách se nastříkaly radiátory v nové škole, které měly ještě původní nátěr ze sedmdesátých let.

Školní rok 2004/05 probíhal za politické nestability. Pro učitele znamenal zrušení 13. a 14. platu, ty byly částečně rozpuštěny do tarifů. Vzhledem k nižšímu počtu žáků byly spojeny 2. a 3. třída. Školní pozemek byl vrácen Obci Vidče. O prázdninách proběhla rekonstrukce elektroinstalace na staré škole, poněvadž byla ještě z roku 1940. Byla zakoupena nová osvětlovací tělesa a třídy byly vymalovány barevně. Všechno se stihlo do 1. září.

Od školního roku 2005/06 existuje Školská rada Základní školy Vidče, která byla zřízena podle nového školského zákona. Je složena z tří zástupců zřizovatele, tedy Obce Vidče, tří členů pedagogického sboru a tří členů zákonných zástupců žáků. I v tomto roce byly spojeny dvě třídy, 2. a 3. třída. Pro učitele byly od ledna stanoveny nové tarify mezd, což znamenalo jejich mírné navýšení. Na nové škole proběhla rekonstrukce sociálních zařízení, v tělocvičně byla vyměněna nevyhovující svítidla a opravena střecha, byly zbourány nefunkční komíny.

Současný vnější vzhled celé školy, tj. obou budov, je skutečností od prázdnin školního roku 2006/07, kdy proběhly rozsáhlé opravy a rekonstrukce v hodnotě cca 5 700 000 korun. Bylo provedeno zateplení obou budov, výměna všech oken se žaluziemi, kromě jižní strany staré školy, rekonstrukce šaten – nové kóje, obložení stěn, topení, výměna dveří, na staré škole i zárubní, výměna svítidel na nové škole, úpravy ve školní kuchyni, nové venkovní dveře do budovy, rampa ke školní jídelně, oprava stříšky nad kotelnou, vymalování nových prostor. Školní rok byl ukončen 22. 6. Stavební práce skončily v polovině srpna. Nový školní rok začal bez problémů. Venkovní práce pokračovaly až do pozdního podzimu.

V tomto školním roce vydala škola své vlastní kalendáře na rok 2008. První z nich, s názvem „Nature comes first“, vznikl ve spolupráci s programem Comenius a dokumentuje ve fotografiích proměny přírody v průběhu střídání ročních období. Druhý byl sestaven čistě v režii školy z výtvarných prací žáků a obsahoval tehdejší památky UNESCO v České republice.

Za značně nepřehledné situace po volbách probíhal školní rok 2007/08. Post ministra školství získali Zelení. Koalice v čele s ODS prosadila ekonomické reformy, jejichž dopadem a zdražováním stoupla inflace k 7%. Při stagnaci platů ve školství došlo k jejich reálnému poklesu. Byla vyhlášena jednodenní stávka. Učitelé ZŠ Vidče nestávkovali, ale plně podpořili požadavky stávkujících.

Školám byly z důvodu nedostatků finančních prostředků zrušeny dotace na ICT, po podzimních protestech byly poskytnuty aspoň částečně, byly kráceny prostředky na učebnice. I za této neutěšené situace byly dobudovány pracovní výtvarné výchovy a matematiky.

Nový školní rok 2008/09 přinesl několik změn. Do jedné třídy byly spojeny třídy 3. a 4., na jaře se konal konkurz na nového ředitele školy, na konci roku odešly do starobního důchodu ředitelka školy Dagmar Satková a ekonomka Jarmila Křížanová.

V konkurzu zaujal Zdeněk Chrástecký, který byl jmenován ředitelem videčské školy od 1. 8. 2009. Přivedl si také novou ekonomku, a to paní Ing. Ludmilu Maléřovou. O prázdninách se nedělaly žádné opravy, protože se předávala škola.

Školní rok 2009/10 začal shromážděním všech 133 žáků a seznámením nového ředitele se staronovým učitelským sborem. Vzhledem k počtu žáků byly spojeny opět dvě třídy, a to 4. a 5. Během roku byla budována nová přírodovědná učebna a proběhlo vzdělávání učitelů pro tvorbu výukových programů.

ZUŠ Valašské Meziříčí byla požádána o zřízení pobočky ve škole ve Vidči, neboť její vyučující zde vedla velmi úspěšně výtvarnou výchovu. Po průzkumu zájmu o obor hudební, tj. hra na hudební nástroje, se ukázalo, že ve Vidči je dostatek zájemců, a to rozhodlo o zřízení pobočky ZUŠ pro obor výtvarný i hudební.

Velkým přínosem pro školu bylo v roce 2009 otevření nových prostor pro sportování na Sahaře. Obec s pomocí dotací vybudovala nová moderní hřiště, atletickou dráhu, doskočiště a parkoviště. Žáci získali kvalitní prostory pro tělesnou výchovu v blízkosti školy.

Hlavním úkolem ředitele se stalo získání většího počtu žáků pro videčskou školu. Z toho důvodu proběhly na škole návštěvy předškoláků, a to z MŠ Vidče i Střítež.

Ve školním roce 2010/11 se počet žáků zvýšil, proto bylo otevřeno druhé oddělení školní družiny a takto to funguje dodnes. Dále byla zřízena nová třída pro ZUŠ a venkovní školní dílna. V obci se začala budovat kanalizace a škola se samozřejmě také musela připojit. Na bývalém školním pozemku došlo k devastaci chatky i dalších prvků, protože už nebyl zájem o jeho pronajímání.

Během let se upravovaly některé části ZŠ a opravovala se tělocvična. V roce 2013/14 se opravila střecha, šatny a světlá v celé budově. Poprvé se začalo uvažovat o nadstavbě školy.

Kroužek Valašenka získal nové vedení, a to paní učitelku Pavlu Smílkovou, které byly k ruce velmi kreativní pomocnice - Ivana Mandulová a Michaela Bařinová, svou pomocí přispěly také Kateřina Juříčková, Kateřina Obroučková a Pavlína Parks. Byl zakoupen nový cimbál a následně vytvořena vlastní cimbálová muzika z žáků školy, kterou vedla Michaela Bařinová. Ta se starala také o veškerý hudební doprovod a zpěvy v souboru. Bohužel, když malí muzikanti odrostli, muzika zanikla. V posledních pěti letech Valašenku společně vedou Pavla Smílková, Michaela Bařinová a Martina Legnavská.

V následujícím roce se dále rozšířila činnost ZUŠ Valašské Meziříčí – k výtvarnému a hudebnímu oboru přibyla hudební nauka. K většímu rozšíření chybí na škole místnosti. V roce 2016 skončila spolupráce v mezinárodním projektu Comenius a nový projekt Erasmus+ se nepodařilo rozjet pro odstoupení koordinátorů.

Poslední přístavba školy byla sice postavena rychle, ale nedodržely se některé technické finančně náročné náležitosti právě pro nedostatek financí. Proto se několikrát opravovala střecha, elektřina aj. Obec Vidče proto jako zřizovatel přistoupil ke generální opravě stavby.

Byla zateplena celá budova, vyměněna okna, opraveno obložení oken a stěn, vyměněno osvětlení, zrenovovaly se šatny a sprchy, vstup do tělocvičny pro veřejnost. V rámci projektu byl proveden nový obklad a položena nová dlažba, dále byl instalován nový mobiliář, osazeny nové dveře, provedeny nové a moderní malby a nátěry. Největší stěnu hlavní chodby vymalovali stylově žáci školy v rámci vyučování výtvarného oboru ZUŠ. Celá budova má nyní nový vzhled. Rekonstrukce šaten, záchodů, vstupu apod. stála 1 700 000 Kč, z toho dotace činila 840 000 Kč. Na 6 400 000 Kč vyšlo zateplení tělocvičny, výměna oken atd., z toho pokryla dotace 2 400 000 Kč.

Kromě opravy a nového vzhledu budovy byla provedena i nová architektonická úprava před celou školou. Byla pořízena nová dlažba, nová výsadba, stojany pro kola i vstup na prostranství před šatnami. Celé okolí tělocvičny bylo upraveno jako odpočinkové místo s výsadbou nových dřevin, což zkrášlilo celé centrum obce.

Po ukončení všech prací v roce 2017 byla nově opravená tělocvična v následujícím roce 2018 přihlášena do soutěžní přehlídky úsporných staveb Pasivní dům, kde uspěla v první polovině přihlášených objektů.

Všechno to vylepšování prostředí pro žáky ve videčské škole však neplatí zřizovatel, ale většinou se jedná o projekty, na které žádá Obec Vidče, nebo škola dotace. To je příklad i dalších změn, kdy z nevyužívaných prostor nové školy a tělocvičny vznikly dvě nové učebny, a to v roce 2019.

Jednalo se o jazykově-počítačovou učebnu a rekonstrukci učebny pracovních činností. Byly vybaveny novým nábytkem, IT technikou pro žáky i učitele, programovatelnými robotickými soupravami a 3D tiskárnou. Vznikla také chybějící sociální zařízení. Místo bývalé prodejny papírnictví byla vybudována nová učebna ZUŠ. Všechny nové prostory začaly sloužit žákům od školního roku 2019/20.

V roce 2019 se škola zapojila do programu Erasmus+. Projekt s názvem „Russian as well as English“ („Rusky stejně dobře jako anglicky“) byl zaměřen na získání jazykových, metodických a didaktických dovedností ve výuce ruštiny.

Ke změně na postu ředitele školy, který odešel do starobního důchodu, došlo v roce 2020. V konkurzu několika uchazečů uspěla nejlépe místní učitelka a dosavadní zástupkyně Eva Mandulová, která se stala novou ředitelkou ZŠ ve Vidči. Svou zástupkyni si zvolila z učitelského sboru, a to rovněž místní Šárku Pavlíčkovou.

Tělocvičnou skončily přístavby původní školy z roku 1939, takže dnešní škola má devět tříd, odborné pracovny, školní družinu, školní jídelnu a o žáky nemá nouzi. Od roku 1939, co škola stojí, došlo k mnoha úpravám a vylepšením, což stálo miliony korun. Největším komfortem však bylo zavedení plynového topení, výměna oken a zateplení budovy, uvnitř pak vybavení tříd od podlah až po nábytek, zmodernizování pracoven, úprava prostor v budově i před budovou školy apod.

Za osmdesátileté trvání staré školy se toho skutečně hodně změnilo. Na jaře 2021 dostala zbrusu nový vzhled také cvičná kuchyň. Byla v ní opravena elektroinstalace, omítky, provedena nová vodoinstalace, výmalba, vyměněna podlahová krytina. Celá kuchyň byla samozřejmě vybavena i novým nábytkem. Finální částka této rekonstrukce činila 684 172 Kč.

Ve spolupráci se zřizovatelem byly v souladu s hygienickými předpisy rekonstruovány v průběhu července a srpna 2021 žákovské šatny. Rekonstrukce zahrnovala opravy podlah, výměnu elektroinstalace, demontáž stávajících šatních kójí a jejich náhradu šatními skříňkami pro jednotlivé žáky, opravu stěn, obkladů, výmalbu a rekonstrukci schodiště ke školní jídelně. Celkové náklady na rekonstrukci činily 1 321 387 Kč, z této částky získal zřizovatel dotaci 700 000 Kč z Programu rozvoje venkova vyhlášeného Státním zemědělským intervenčním fondem. Vše bylo realizováno prostřednictvím firmy Mézl a Janíček, s. r. o., kterou jako jednatel zastupuje pan Bronislav Janíček. Vedením rekonstrukce byl pověřen pan Petr Mičulka. Tímto děkuji za velmi korektní jednání, dodržení všech termínů a toleranci našich připomínek. Rovněž děkuji za vstřícnost zřizovateli, kterého zastupuje pan starosta Mgr. Pavel Drda.

Zatím poslední plánovanou změnou je přestavba půdních prostor celé školy a vybudování nových místností i zázemí pro potřeby žáků i učitelů školy.

V období od 1. 5. 2022 do 30. 9. 2023 proběhl projekt Erasmus+ s názvem „How to become a better teacher?“ („Jak se stát lepším učitelem?“). V rámci tohoto projektu se tři učitelé zúčastnili zahraničního pobytu s cílem zdokonalení řečových a metodických dovedností ve výuce cizích jazyků. První vzdělávací akce byla uskutečněna v červenci 2022, pobyt byl zaměřen na metodiku výuky anglického jazyka. Další vzdělávací pobyty se zaměřením na inkluzi v evropském školství a na zdokonalení jazykových dovedností v angličtině proběhly v průběhu roku 2023. Celkově jsme na tuto aktivitu získali 7 134 eur.

Videčské školství ušlo od roku 1821, tj. za 200 let dlouhou cestu lemovanou mnoha společenskými změnami, oběma světovými válkami a různorodými školskými zákony. Od roku 1821, kdy se začaly poprvé vzdělávat místní děti přímo v obci v soukromém domě, se dnes naše škola prezentuje jako moderně zařízená a plně vybavená škola s odborným pedagogickým i správním obsazením. Nebyla to procházka růžovým sadem, ale tvrdá práce, obětavost, urputnost, nadšení i budovatelská svéhlavost a posléze radost z vykonaného díla obětavých lidí od starostů přes řadové občany, ředitele i učitele.

Na závěr uvádím všechny řídicí učitele, případně ředitele základní školy za 200 let, které uplynuly od začátku vyučování ve Vidči. V letech 1821 – 1935 se ve funkci řídicího učitele a správce školy postupně vystřídali: Josef Dobeš, Josef Šobr, Jan Liberda, Bartoloměj Thoř, Jan Pilečka, Ignác Kašík, Jan Macháček a Viktor Martínek.

Ve funkci ředitele/ředitelky školy působili: František David (1935 – 1951), Jaroslav Wachtl (1951 – 1955), Jan Koláček (1955 – 1956), Karel Klimeš (1956 – 1966), Jan Zůbek (1966 – 1973), Vladimír Fabián (1973 – 1990), Helena Faltusová (1990 – 1992), Dagmar Satková (1992 – 2009), Zdeněk Chrástěcký (2009 – 2020) a Eva Mandulová (2020 – dosud).

Použité zdroje:

Materiály zpracované Mgr. Marcelou Švajdovou

Publikace Okres Vsetín, vyšlo v souboru Vlastivědy moravské 2002

Kronika Základní školy Vidče

Kronika obce Vidče

Vzpomínky pamětníků

Budovy starého fojtství a původní školy,
přelom 19. a 20. století

Svěcení základního kamene staré školy, 5. 7. 1939

Otevření staré školy, 10. 11. 1940

Svěcení staré školy, 10. 11. 1940

1. třída, rok 1952

4. třída, rok 1955

Valašský kroužek v Praze v Parku
kultury, rok 1957

První výsadba ovocných stromů na školním pozemku, pan učitel Zůbek a sadař pan Křenek, rok 1959

Pohled na centrum Vidče

Otevření budovy nové školy, rok 1972

Původní vzhled
tělocvičny

Současná podoba budovy školy a tělocvičny:

Arcibiskup Josef Nuzík žehná škole, 1. 5. 2024

Oslovili jsme některé bývalé a současné dlouholeté pedagogické i správní zaměstnance ZŠ Vidče a požádali je o vyjádření k následujícím dvěma otázkám:

1. Na co rád/-a vzpomínáte z doby Vašeho působení ve videčské škole?

2. Co byste popřál/-a škole do dalších let?

Vladimír Fabián, školník, 1993 - dosud

1. Rád vzpomínám na chvíle strávené v příjemném kolektivu plném skvělých lidí, také na vždy příjemné a vstřícné vedení naší školy, na celou řadu hodných i zlobivých dětí, se kterými se i po letech rád uvidím. Rád také vzpomínám na dobu, kdy se vyučovaly pozemky a dílny, díky kterým děti získaly manuální zručnost.

2. Do dalších let bych rád škole popřál stále plné lavice žáků a dostatek trpělivých zaměstnanců, dále také úspěšné dokončení plánované přístavby. Ať je naše škola tím nejlepším začátkem pro další studijní léta všech žáků.

Jana Neradová, učitelka na 2. stupni, matematika - tělesná výchova, 1973 - 2004

1. Často a ráda vzpomínám na naši školu a na všechny, kteří tam se mnou spolupůsobili. Nejvíce vzpomínám na děcka, z nichž mnozí jsou dnes už prarodiče, a na milé a veselé příhody s nimi. A že jich bylo!!! S vděkem vzpomínám na vždy vstřícné vedení i na přátelskou spolupráci s kolegy. V neposlední řadě vzpomínám na výbornou školní kuchyni a vždy vzorně uklizené všechny prostory. Milých vzpomínek je hodně a díky všem, kteří za nimi stojí!

2. Ze srdce přeji naší škole, ať vzkvétá jako doposud!

Dagmar Satková, ředitelka školy, 1992 - 2009

1. Na videčské škole jsem prožila 17 let a byla jsem tam velmi spokojená. Bylo to hlavně díky přátelským a šikovným dětem. Ráda vzpomínám také na kolegyně paní učitelky, protože se snažily dětem nejen předávat vědomosti v hodinách, ale také rozvíjet jejich zájmy a osobnost. Stejně tak chci ocenit práci správních zaměstnanců, kteří byli opravdu správně na svých místech – pan školník, paní uklízečky, celé osazenstvo školní kuchyně. Stejně důležitá byla pro mne i podpora rodičů v našem snažení. V neposlední řadě bych chtěla vyzdvihnout výbornou spolupráci se zřizovatelem. Prostě byla to krásná léta.

2. Přála bych videčské škole samé spokojené děti, učitele oddané své náročné práci, zkrátka aby všichni vzpomínali po letech na videčskou školu stejně rádi.

Blanka Drdová, uklízečka, 1989 - 2023

1. Ráda vzpomínám na své bývalé kolegy z řad jak pedagogických, tak i nepedagogických pracovníků. Přestože si již většina z nás užívá důchod, stále se rádi scházíme a vzpomínáme na společně prožité chvíle ve škole. I když jsme měli dosti práce, užili jsme si i spoustu legrace. Nejvíce velmi ráda vzpomínám na děti, na jejich vánoční i velikonoční vernisáže, jarmarky, akademie, sportovní akce a na vystoupení dětí ze souboru Valašenka.

2. Škole přeji plno nadaných, zručných a pracovitých dětí s dobrým srdcem. Dětem přeji učitele, kteří je budou mít rádi a budou je rádi učit. Škola není jen o žácích a učitelích. Jsou tady i pracovníci školy, kteří zajišťují svou práci zdárný chod školy. Kuchařkám, uklízečkám i panu školníkovi proto přeji, aby se jim v pracovním kolektivu dobře pracovalo a mohli si jednou rádi na školu vzpomenout tak jako já.

Vladislava Slámová, žákyně školy, 1973 - 1981; učitelka na 1. stupni, 1997 - dosud

1. Tato otázka mě přiměla si uvědomit, jak dlouho na škole ve Vidči působím a v jakých rolích jsem se tady prostrídala. Poprvé jsem přišla do této školy v roce 1973 jako žáček prvňáček a strávila zde 8 let povinné školní docházky. Vybavuji si ještě, když ve škole nebylo ústřední topení a v každé třídě byla kamna, ve kterých vždy ráno paní školnice zatopila. V průběhu vyučování pak naše vždy upravená paní učitelka Růženka Machulová musela do kamen přikládat dřevo a uhlí. Po mateřské dovolené v roce 1997 jsem se do školy vrátila, tentokrát už jako učitelka 1. stupně. A jsem tady dodnes. Celkem je to tedy již 35 let, co tuto školu navštěvuji, prošla jsem rolí žáka, učitele i rodiče, protože tu chodily i moje dvě dcery. Vzpomínám na branné soutěže O partyzánský samopal, vánoční galerie a spoustu dalších akcí a samozřejmě na všechny žáky, které jsem už učila. Občas se stane, že učím už i děti svých bývalých žáků. Na zážitky za celých 35 let by mi prostě tento časopis ani nestačil.

2. Do dalších let přeji škole hodně šikovných a spokojených žáků, nadšené a zapálené pedagogické pracovníky, pohodové nepedagogické pracovníky, stále skvělou kuchyň a všem hlavně zdraví.

Marcela Švajdová, žákyně školy, 1951 - 1959; učitelka na 2. stupni, zeměpis - přírodopis, 1979 - 2004

1. Videčskou školu jsem vnímala v padesátých letech jako žačka a po mnoha letech jako učitelka. Jako žačka si pamatuji pouze budovu, na které je umístěn základní kámen, poněvadž v místě, kde je dnes "nová škola", tekla potok Maretkový, na upravené a oplocené vyvýšenině nad ním rostly lípy svobody a stál pomník padlým ve Velké válce, co je dnes na hřbitově. Za školou byla zahrada, kde měl pan řídící své hospodářství a hlavně včely. Zahrada, mostek přes potok, prostor kolem pomníku a naproti základy kulturního domu byly našimi skrýšemi, když přijelo autíčko se zubařem nebo lékařem s očkováním. Spolužáci byli fajn, o čemž svědčí naše srazy do dnešních dní, i když nám bude už osmdesát. O mrtvých jen dobře - to platí o všech učitelích, kteří mne učili i naučili. Tehdejší Osmiletou střední školu ve Vidči jsem ukončila v roce 1959 a na svá školní léta ráda vzpomínám.

Jako učitelka jsem působila ve Vidči od září 1979 po přestěhování z Ostravy Poruby. To už byla v provozu i přístavba nové školy, ale stále chyběla tělocvična, která se přistavila ke škole až v devadesátých letech. Ve škole jsem učila až do června roku 2004. Za tu dobu se vystřídali tři ředitelé, změnily radikálně společenské a politické poměry, ale učitelský sbor byl v podstatě stejný. Do školy jsem chodila ráda, neboť jsem své povolání milovala, což bylo umocněno i tím, jaká byla atmosféra ve sboru. Stručně vyjádřeno - zažili jsme všichni za ty roky kopce srandy a udělali jsme obrovský kus práce. Všechno to bylo o VSTŘÍCNOSTI, což platilo nejen mezi vedením, učiteli a ostatním personálem, ale i rodiči s žáky. Nejdříve jsem učila děti svých spolužáků a kamarádů z dětství a později děti svých žáků. Někdy jsem měla pocit, že jako škola jsme jakási velká rodina, protože i vztahy tomu odpovídaly. Zpětně bych řekla, že slovo NEJDE neexistovalo, protože se vždy všechno zdárně vyřešilo k všeobecné spokojenosti. A za ty roky jsem ocenila, jak to bylo prima jezdit do práce na kole, nebo přes zimu pár minut pěšky. Jsem ráda, že jsem učila ve Vidči na škole, která měla vždy vysokou úroveň, neboť všichni, co měli vzdělávání a výchovu děcek v popisu práce, pro to udělali vše. A nejen oni, ale i veškerý personál od školníka přes uklízečky až po kuchařky, co zajišťovali chod školy. Na škole ve Vidči mi prostě bylo opravdu dobře.

2. Samozřejmě, že škole přeji jen samá NEJ, ale hlavně jsem zvědavá, jak bude vypadat škola po přístavbě dalšího patra a co tam všechno bude. Videčská škola je už dnes výstavní skříň obce, takže potom to bude jak? A co se týká učitelského sboru, už v současnosti je tam plno mých žáků - od ředitelky přes zástupkyni a dál, tak si myslím, že správná sestava sboru a personálu plus všechny ty novinky budou do budoucna jen dobře. Hlavně, aby bylo dost žáků. Škole a učitelům přeji bystré, slušné a šikovné žáky a vstřícné rodiče, ale především velkou podporu od zřizovatele.

Dobromila Halamíková, učitelka na 1. stupni, 1977 - 2013

1. Během působení ve Vidči jsem získala spoustu přátel mezi kolegy, rodiči i vesničany, s některými trvá přátelství dodnes. Ráda vzpomínám na všechny žáky a úspěchy, které jsme společně prožili. Například Dalibor Švec, žák 2. třídy, byl oceněn za obrázek "Pomoc při povodních" a jeli jsme si pro ocenění do Prahy, kde převzal cenu z rukou pana Grosse. Jindy Prahu navštívila celá 3. třída, když jsme vyhráli jednu z hlavních cen Tutovky, a účastnili jsme se přímého přenosu televize Nova, kde nás uvítal tehdejší moderátor pan Severa. A z hlavního města jsme neodjížděli s prázdnou, ale s další cenou - leteckým zájezdem k moři na řecký ostrov Rhodos. Také nejde zapomenout na 10 lekcí jízdy na koních, které absolvovala celá třída, výlet do Stříteže na kolech a spoustu celoškolských akcí, např. vánoční galerie aj. Protože práce byla mým koníčkem, snažila jsem se co nejvíce modernizovat výuku a podporovat v inovacích i ostatní vyučující. V roce 1990 jsem se začala zajímat o waldorfskou pedagogiku. Závěrem stáže byl týdenní pobyt ve škole v holandském Eindhovenu, oplátkou k nám přijeli ukázat způsob výuky na jejich škole tamní vyučující. Jindy jsme se jeli podívat na výuku ve škole Montessori ve francouzském Beauvé. Naši školu navštívily kapacity z Prahy, např. pan Hausenblas aj., kteří s modernizací školství začali. Dnes je to vše běžné, tehdy to bylo v plenkách. Nyní jezdí naši vyučující sbírat zkušenosti téměř po celé Evropě, k lepšímu se posunula vybavenost a celkový vzhled tříd, šaten, kuchyně i jídelny. Musí být radost v takovém prostředí pracovat. Nemohu nezpomenout na děti z Valašanky, rodiče, kteří nás podporovali, kolegy, kteří mně v této nelehké práci pomáhali, na vystoupení v kulturáku, v Rožnově na náměstí, muzeu nebo na zájezd na Ukrajinu. Měli jsme moc krásné vztahy mezi učiteli. Nevzpomínám si na hádky, nepřátelství, podrazy. Ráda vzpomínám nejen na kolegyně, ale i na výbornou kuchyň, pana školníka, uklízející personál, vedení.

2. Jsem videčské škole vděčná za krásný kus svého života. A přála bych jí, aby si udržela, převýšila nastavenou laťku, aby žáci dychtili po vzdělání, učitelé je k tomu podněcovali. Aby škola byla hrou, která žáky dovede k správnému postoji k životu. Kéž se do ní těší děti, učitelé i rodiče. Přeji jí, aby v ní bylo vesele, dobře. Přeji krásné zážitky. Přeji jí, aby vždy měla vedení, jaké má dnes, plné pochopení a empatie. Přeji jí také dobré vztahy s obecním úřadem, neboť i to je pro chod školy velmi důležité, a i nám to mnohokrát bylo povzbuzením.

Věra Zemanová, učitelka na 2. stupni, ruský jazyk/německý jazyk - tělesná výchova, 1972 - 1973, 1977 - 2006

1. Coby tělocvikářka ráda vzpomínám na každoroční volejbalové turnaje učitelů s devátáky a určitě na dobrý kolektiv a soudržnost, která v něm panovala.

2. Všem přeji hodně zdraví, učitelům pevné nervy a žáci ať v současné době obstojí.

Dagmar Kovářová, učitelka na 2. stupni, matematika - zeměpis - informatika, 2001 - dosud

1. Z doby mého působení ve videčské škole je opravdu hodně věcí, na které ráda vzpomínám. Na prvním místě si ráda vzpomínám na děti, které mi „prošly rukama“, a na jejich úspěchy. Také si ráda připomínám spolupráci s kolegy, sdílení zkušeností a vzájemnou podporu v situacích, které nebyly zrovna jednoduché.

2. Videčská škola má za sebou dlouhou a úspěšnou historii plnou příběhů a úspěchů. Do dalších let jí přeji, aby nadále inspirovala a formovala mladé myslí a pokračovala v poslání vzdělávání s láskou a péčí. Gratuluji škole k tomuto krásnému jubileu a přeji mnoho dalších let plných úspěchů, radostných chvil a spokojených absolventů.

Růžena Fabiánová, vedoucí školní jídelny, 1979 - 2004

1. Těžko shrnout 25 let mého působení ve školní jídelně při ZŠ Vidče do pár vět. Ráda vzpomínám na náš skvělý pracovní kolektiv. Byly v něm velmi mladé kuchařky, ale také kuchařky v důchodovém věku a všechny byly skvělé a velmi obětavé – Cecílie Vaculínová, Miroslava Mikulenková, Jitka Mikulenková, Božena Jurčová, Anežka Vičanová. Snažily jsme se pro děti vařit, co měly rády. Ze školního pozemku jsme zpracovávaly zeleninu a ovoce. Dále naši strážníci, dnes již padesátníci, rádi vzpomínají na naše dobré zákusky. Na vesnické akce jsme pekly i sto vdolků bez nároku na mzdu. Pomáhaly jsme také při školních akcích. Velmi dobrá byla i spolupráce s vedením školy. Školní kuchyně byla zmodernizována do nerez programu. Práce bylo sice hodně, ale dobrý kolektiv a vztahy nade vše...

2. Do budoucna přeji naší škole hodně nadaných žáků, dobrých pedagogů a školní jídelně hodně spokojených strážníků.

Jaromíra Pečalková, učitelka na 2. stupni, český jazyk - dějepis, 1979 - 2016

1. Na zdejší ZŠ jsem pracovala 37 let, takže je na co či koho vzpomínat. Vybavuji si děti, kolegyně a kolegy, ostatní pracovníky, rodiče... Vzpomínám třeba na Renatu F., pro niž jsem se dále vzdělávala a která se dostala až do celostátního kola soutěže Mladý historik. Nebo na Helu M., Lenku H., Kajku S., Evu P. – velké čtenářky a skvělé autorky slohovek, básní, jež češtináře potěší. A také na mnohé rošťáky, poctivce, snaživé žáčky – dnes už rodiče, babičky a dědečky, s nimiž se ráda zastavím a povyprávím.

2. Přeji všem ve škole i mimo ni zdraví a radost z poznávání.

Šárka Pavlíčková, žákyně školy, 1983 - 1991; učitelka na 2. stupni, zeměpis - občanská výchova - anglický jazyk, 1999 - dosud; zástupkyně ředitelky školy, 2020 - dosud

1. Kdybych si měla vybavit nějaký moment spojený s návštěvou naší školy v době, kdy jsem místo za katedrou seděla v lavicích, stejně jako teď sedí moji žáci, tak by to byly chvíle strávené s mými spolužáky. Některé z nich potkávám dodnes, ať už jako své kamarády, nebo se s nimi potkávám v pozici učitele, kdy řešíme úspěchy či trable jejich dětí. Samozřejmě nelze zapomenout i na učitele, kteří mě vzhledem k mému povolání určitě svou prací velmi ovlivnili. Nejvýraznější osobou pro mě byla má bývalá třídní učitelka paní Marcela Švajdová. Na její školní výlety a exkurze (např. pěší túru z obce Hovězí do Vidče) nebo hodiny strávené v místní knihovně vzpomínáme na srážech dodnes. Když jsem se do videčské školy po letech vrátila coby učitelka, byla spousta věcí samozřejmě jiná. Bývalého ředitele pana Fabiána nahradila nová paní ředitelka Satková, která mi svěřila mou úplně první třídu. Byli to druháčci, které postupně vystřídal další a další třídy. Změnilo se taky vybavení školy – místo do sálu v kulturním domě chodí děti cvičit do tělocvičny, místo papírových třídních knih a žákovských knížek využíváme počítače a s nimi spojené digitální aplikace. Ráda vzpomínám také na přivítání mými bývalými učiteli, kteří se mi stali novými kolegy. I když jsem byla ve škole nejmladší, tak jsem se mezi nimi cítila vždy moc dobře. Ostych a obavy byly úplně zbytečné. A v neposlední řadě bych chtěla vzpomenout na školu i z pozice rodiče a moc poděkovat všem, kteří přispěli k tomu, že se na škole moje děti vždy cítily v bezpečí a že do školy chodily moc rády.

2. Škole bych chtěla popřát hodně spokojených a zvědavých dětí, učitele, kteří svou prací umí motivovat a inspirovat. Zkrátka, až se někdo někoho zeptá, na co rád vzpomínáte, ať se na tváři dotazovaného objeví úsměv a rozzářené oči. Mým kolegům bych chtěla popřát spoustu elánu, trpělivosti a pochopení jak ze strany dětí, tak ze strany rodičů. Každé dítě je originál, proto neexistuje jednotný návod, jak zvládnout všechny ty nástrahy a problémy, se kterými se jako učitelé, a přiznejme si to, že i jako rodiče, musíme potýkat. Pokud si ale budeme vycházet vstříc a navzájem si pomáhat, bude mít naše práce smysl a bude pro nás pro všechny mnohem snadnější.

Také pár bývalých či současných žáků se pro naše speciální číslo školního časopisu vyjádřilo ke dvěma obdobným otázkám:

1) Na co rád/-a vzpomínáte/vzpomínáš z doby, kdy jste/jsi byl/-a žákem/žákyní ve videčské škole?

2) Co byste/bys popřál/-a škole do dalších let?

Pavel Drda, žák školy, 1994 - 2002; učitel na 2. stupni, matematika - tělesná výchova, 2010 - 2014; uvolněn pro výkon veřejné funkce, 2014 - dosud

1. Asi jako většina lidí rád vzpomínám na své kamarády a spolužáky z dětství a všechny veselé zážitky ze školních i mimoškolních aktivit. Byly to opravdu krásné roky bezstarostného dětství. Rád také vzpomínám na naše učitele, zpětně musím říct, že jsme na ně měli opravdu štěstí a dodnes se s nimi rád setkávám. Za všechny pak musím jmenovat paní učitelku Janu Neradovou. Nejenže mi vstúpila lásku k matematice, a i díky ní jsem následně zvolil studium pedagogické fakulty a právě matematiky, ale dodnes je pro mě paní Neradová obrazem toho, jak má vypadat skvělý učitel – přísný, ale spravedlivý, se smyslem pro humor a životním nadhledem. Dodnes se musím smát, když si vzpomenu na její přirovnání, které však nepoužívala často, spíše zřídkakdy: „Ty jsi dneska protivný, jak neutřená řiť.“ V jejím podání to člověka neurazilo, spíše pobavilo a donutilo se zklidnit. Paní učitelka Neradová byla zkrátka člověk na svém místě, který, možná nevědomky, do jisté míry ovlivnil můj život v tom nejpozitivnějším smyslu.

2. Naší škole bych popřál jen to nejlepší, ať se jí nadále daří. Ať ji navštěvuje co nejvíce spokojených žáků jak z Vidče, tak ze sousední Stříteže nad Bečvou. Přeju jí, aby ve škole panovala příjemná atmosféra mezi žáky a všemi pedagogickými i nepedagogickými zaměstnanci. Přeju jí, aby všichni její absolventi a bývalí zaměstnanci na ni vzpomínali s láskou a vděkem. Zkrátka ji přeju, abychom si všichni, když se řekne Základní škola Vidče, vybavili kvalitní vzdělání a místo s příjemnou atmosférou, kde se rádi vracíme, ať už fyzicky, nebo třeba myšlenkami.

Karolína Smutková, žákyně školy, 2004 - 2013

1. Na hodiny češtiny s paní učitelkou Pečalkovou. Na optimistický přístup paní učitelky Kovářové. Na precizní podání matematiky aneb „krátím kolem krát“ a „jedenácté přikázání: nulou nepodělíš“ od paní učitelky Mandulové. Na velmi pečlivý přístup většiny pedagogů, kterým jsem zpětně vděčná za velmi kvalitní základ pro další studium.

2. Stejně nadstandardní pedagogy, na něž jsem za svých let na ZŠ Vidče měla štěstí já. A zvědavé žáky, kteří zde získají pro svůj další růst bezpečné prostředí a robustní základ.

Petr Mičkal, žák školy, 2005 - 2014

1. Rád vzpomínám na své kamarády a zážitky, které jsem s nimi prožil po celou dobu mého studia. Dále také vzpomínám na vždy příjemný učitelský sbor a veškerý personál, který se staral o provoz celé školy. Jelikož jsem sportovně založený člověk, tak nemohu opomenout radostné chvíle při sportovních soutěžích (hlavně těch úspěšných), kterých jsem na naší škole zažil nespočet.

2. V prvé řadě bych rád poděkoval všem učitelům, kteří mi dali základy do mého života. Zároveň naší škole přeji mnoho studijních, sportovních a ostatních úspěchů a také mnoho zdařile vystudovaných absolventů.

Simona Kopecká, žákyně školy, 1999 - 2008; učitelka na 1. stupni, 2022 - dosud

1. Na svá školní léta ve videčské škole vzpomínám velmi ráda. Jako žačka jsem se do školy vždy těšila. Se spolužáky jsme tvořili opravdu dobrý kolektiv a prožívali nezapomenutelné chvíle jak na půdě školy, tak mimo ni. Členové pedagogického sboru a všichni ostatní zaměstnanci školy se nám po celou dobu s láskou věnovali a připravovali nás na budoucí život, za což jim patří velké poděkování. Krásné a inspirativní vzory bezesporu podpořily mou touhu stát se učitelkou, jednou se vrátit do naší školy a svým povoláním být znovu součástí této „velké rodiny“. Po pěti letech, kdy jsem učitelsky působila na jiné základní škole, se mi od školního roku 2022/2023 splnil sen a já se mohu podílet na výchově a vzdělávání našich videčských a střítežských dětí. Základní škola ve Vidči vždy byla, je a bude mému srdci velmi blízká.

2. Ráda bych naší škole popřála do dalších let spoustu dětí, které budou chodit do školy rády a jednou budou na léta povinné školní docházky srdečně vzpomínat podobně jako já. Dále bych videčské škole přála, aby se všichni zaměstnanci vždy cítili na svém pracovišti dobře a vykonávali svou práci s láskou. Škola jako základ života by nadále měla zůstat výrazným symbolem naší vesnice.

Alice Vávrová, žákyně školy, 1994 - 2002

1. Ráda vzpomínám na některé z učitelů, na paní Neradovou, která mi pomohla zachránit (tehdy) budoucí profesní život, na paní Švajdovou, která mě ničila svými slepými mapami, ale nakonec nás všechny naučila, kde se nachází Sahara, i na paní Pečalkovou, která nás učila správnému pravopisu a dějinám. V neposlední řadě velice ráda vzpomínám na náš taneční kroužek, který jsme si vytvořily s holkami ze třídy. Když se nad tím zamyslím, byla tam spousta lidí, které zajímalo, co s námi bude dál, a neúnavně se nám věnovali. Tento fakt si však člověk uvědomí až velmi pozdě.

2. Škole jako instituci bych přála, aby byla zajímavá, inovativní a měla co nejvíce lidí zapálených pro věc, zaměstnance, kteří hledají nové cesty, a žáky s „otevřenou“ hlavou.

Adéla Ondřejová, žákyně školy, 2013 - 2022

1. Nejraději vzpomínám na skvělý kolektiv spolužáků. Všechny výlety a školní akce, které jsem s nimi prožila, byly zábavné a nikdy jsem se nenučila. Taktéž ráda vzpomínám na učitele, kteří mě učili. Hodiny byly skoro vždy zajímavé, a dokonce mě bavilo se i učit.

2. Škole bych do dalších let popřála pozitivní atmosféru, mnoho spokojených a úspěšných žáků a inspirující učitele. Přeji, aby byla pořád tou školou, na kterou žáci budou hezky vzpomínat tak jako já.

Jiří Vaculín, žák školy, 1995 - 2004

1. Na Základní školu ve Vidči vzpomínám jen v dobrém. Přesto si myslím, že tehdejší pedagogický sbor nebude na stejné vlně vzhledem k tomu, že jsme patřili mezi „néé moc povedenou“ třídu, která se jistě zapsala do historie školy. Naší mladé třídní paní učitelce jsme nejednou přivodili pekelné chvíle, které ale zvládla skvěle a dnes už se jim společně při vzpomínkách zasmějeme. Vzpomínek je celá řada, samozřejmě převažují ty pozitivní a úsměvné.

2. Rád bych popřál škole, vedení školy, pedagogům a všem ostatním zaměstnancům další úspěšné roky odvedené práce. Jelikož nás čeká náročná nadstavba dalšího patra školy, věřím, že to společnými silami zvládneme a v příštím roce žáci usednou do nových učeben.

Magdaléna Mandulová, žákyně školy, 2011 - 2020

1. Na základní školu vzpomínám moc ráda. Na učitelský sbor, díky kterému jsem získala všeobecný přehled a používám ho v každodenním životě. Díky důslednosti a ochotě učitelů jsme se všichni dostali tam, kam jsme chtěli. V mém případě na gymnázium. Ráda vzpomínám na všechny výlety, akce a soutěže, které jsme během těch 9 let zažili. A na báječný kolektiv a spoustu srandy v hodinách.

2. Přeji škole, aby vzkvétala a dosahovala svých cílů. Vážím si, jaká atmosféra zde byla, a přeji, aby to stále pokračovalo. Všem učitelům přeji hodně šikovných žáků, kteří se budou rádi učit a přijímat nové vědomosti, které budou potřebovat při dalším studiu, a také žáci, aby byli spokojení a vytvořili si krásné vzpomínky jako já.

Radek Sušeň, žák školy, 2008 - 2017

1. Během mého pobytu na videčské škole rád vzpomínám na časy strávené ve školní jídelně. Měl jsem štěstí na skvělé kuchařky, které připravovaly výborná jídla. Rád také vzpomínám na hodiny angličtiny. Díky paní učitelce Pavlíčkové jsem se tento jazyk naučil dostatečně dobře, aby mi vědomosti vystačily i po většinu střední školy.

2. Co bych škole popřál do dalších let? Mnoho zdaru jak v akademické oblasti, tak i ve sportovním životě. Přeji, aby škola nadále podporovala a rozvíjela talent a kreativitu svých žáků ve vzdělávacích oblastech a zároveň aby nabízela širokou škálu sportovních aktivit, které budou studenty motivovat k zdravému životnímu stylu a týmové práci. Doufám, že škola bude i nadále místem, kde se žáci budou cítit podporovaní, a inspirativním prostředím pro jejich osobní a studijní rozvoj.

Kamarád č. 1 rok 1991

Kamarád

Co to leží ve škole
tam vepředu na stole?
To je časopis náš!
Co je v něm, to zjistíš,
až se do něj podíváš.
Jaký je to časopis,
to teprve uvidíš.
Měj ho trošku rád,
jmenuje se Kamarád.
Děti do něj píší básničky
pro kluky i holčičky.
Jestli to chceš zkusit také,
vezmi si tužku a papír,
myšlenky tvé ledajaké
nesmí odnést vzdušný vír.
A teď čti náš Kamarád,
budeš šťastný napořád.
Tak už čti a nezdržuj,
Kamarád není jen tvůj.

Ivana Merhautová, 6. třída

Myš

Když byla myška malá, pořád byla doma a nesměla ani na krok, aby ji nechytla kočka. Myška byla tak zvědavá, že utekla z doušky prohlédnout si svět. Na svých toulkách potkala kočku.

Začala se vyptávat: „Kdo jsi?“

„Jsem kočka,“ odpověděla kočka, skočila po ní a bylo po myšce.

Postavili jí hrobeček a napsali: Tato myška neposlechla svoji maminku.

A ostatní myšky poznaly, že musejí maminku poslouchat.

Martin Mička, 4. třída

Kamarád č. 2 rok 1992

Domov

Nejlépe se cítím doma. V našem domě, který mě již od mala chrání před okolním světem, i ve svém pokoji.

K večeru, když uléhám do své postele a přivírám oči, náhle se můj pokoj mění v pohádkovou zahradu, na níž rostou pestré květy, které barevné hlavičky otáčejí a sklánějí před svou žlutou královnou.

Ráno, když se vzbudím, zadívám se na závěs, vílu tančící na paloučku, která mi po chvíli mizí, protože chce na sebe upozornit i ohnivá královna, ale také mě uvést do nového dne, který také začíná vstávat a zpívá všem svou radostnou ranní písničku.

Za chvíli mě do kuchyně přiláká nádherná vůně kakaa. Při šálku se zadívám na chléb namazaný máslem, který mi připomíná krajinu zavátou sněhem.

Svůj domov mám velmi ráda. Ráda se do něho vracím, protože jsou tu mí rodiče a bratři, jsou tu ti, které mám nejraději.

Pavčina Kovářová, 8. třída

Jaro

Jaro, léto, podzim, zima –
všechna období jsou prima.
Nejhezčí se jaro zdá,
když příroda ožívá.

Ani zima velká není,
na jaře se všechno změní.
Kos si zpívá ve větvích,
od lesa je slyšet smích.

Celý ptačí sbor si zpívá,
jednou za rok jaro bývá.
Vyklubalo se i káče,
po kalužích už si skáče.

Křičí děvče: „ Kláro,
věj si věnce, přišlo jaro.“

Jelena Vičanová, 5. třída

Kamarád č. 6 rok 1995

Škola budoucnosti

Píše se rok 3010. Kolem školy je hodně zeleně a naproti ní stojí starodávný kostel asi ze začátku 20. století.

Škola z leteckého pohledu vypadá jako velké tiskací L. Má hodně malých, ale i velkých okýnek. Kolem ní stojí velké i malé skleníky, ve kterých se pěstují nové druhy rostlin a chovají nejrozmanitější zvířata. Před školou je zaparkováno až neuvěřitelné množství modelů, protože každý žák jezdí svým.

Když vejdemo, nebo lépe řečeno, přeneseme se, uvidíme obrovskou přijímací halu, ve které vás robot uvítá. Jste-li žák, zavede vás do šaten, jste-li návštěvník, zavede vás tam, kde požadujete, a jestli jste zloděj, tak vás vyhodí, protože si vás prohlédnou svými rentgenovými očima od hlavy až k patě. Po odložení svršků nasednete na podivnou placku s tryskami a ona vás vyveze do druhého podlaží, a chcete-li vyjet výš, tak přesednete na další a vyjedete do třetího až sedmého patra.

Stále jezdí dva výtahy, jeden nahoru a druhý dolů. V každé třídě vyučuje jeden a více robotů- učitelů, každý žák má před sebou počítač, který mu dává různé otázky. Když žák neví, počítač, který je také napojen na učitele-robotu, mu předá tuto informaci a robot mu dá podle toho známku. Jenom jediný předmět se vyučuje stejně jako v minulosti - tělocvik.

Každá škola potřebuje nějaký řídicí mozek. Tento mozek zastupuje tentokrát člověk-ředitel, protože jenom člověk dokáže i v roce 3010 řídit tak obrovskou spoustu robotů a tak velkou budovu. Ředitel to ale nemá těžké, protože všichni roboti jsou napojeni na jedno řídicí centrum, ze kterého jim ředitel vydává všechny rozkazy.

Do školy chodí žáci rádi, i když mají někdy chuť vzít do ní občas obyčejné kladívko.

Tomáš Hutýra, 6. třída

Kamarád č. 7 rok 1995

Jahoda

Já ubohá jahoda,
stala se mi nehoda.
Přišel teplý červenec,
okousal mě mravenec.
A za čtyři měsíce
snědli mě ze sklenice.

Dana Holišová. 5. třída

Skrývačky

(jména spisovatelů)

Pane, ruda se u nás netěží.
Bez ručníku nemáte na bazéně co dělat.
Nyní se nám přijdou ukázat dopředu masky.
Hledáme pane Maláče, chovatele ovcí.
Strýc Karel má chajdu u lesa.
Včera Anča pekla koláče.

žáci ze 7. třídy

Strom

Každý den při pohledu z okna mého pokojíčku vidím krásný strom. Je to asi dvacetimetrová, dost stará, ale přesto krásně urostlá a rozvětvená borovice. Co si pamatuji, stála tam vždycky. Sednu si pod ni, když v létě chodíváme s rodinou na procházku. Z vrcholku stráně, na které leží, se díváme na celičku Střítež. Na podzim pod ní sbíráme šišky, které potom nabarvíme stříbrně a slouží nám jako ozdoba na vánoční stůl. V zimě od ní jezdíme na saních ze stráně dolů, ale se značnými obavami, ať nenarazíme do ostatných drátů, které slouží k tomu, aby se krávy ze stráně nedostaly pryč, protože v létě slouží stráň jako pastvina. Nedávno lesní správa kácela část lesa a já se každý den díval z okna, jestli borovici neshodili. Naštěstí se tak nestalo a já jsem rád, že stojí.

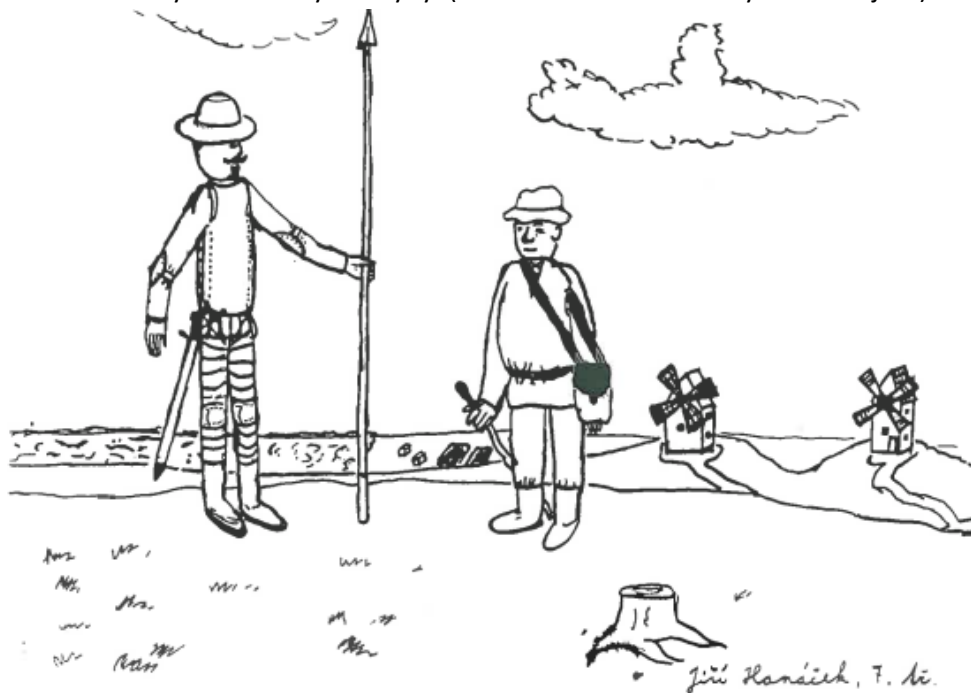
Vojtěch Urban, 5. třída

Drak

Na obrázku si prohlédneme draka. Je učený na pěšinku. Kulí na nás své velikánské oči, nad kterými se klene černé a husté obočí. Mezi očima vyrůstá velký červený nos. Pod ním vidíme černý knír. Usmívá se od jednoho červeného líčka k druhému. Ukazuje své krásné bílé zuby, mezi kterými je i jeden zlatý. Bradu zakrývají vousy. Pestrý ocas udržuje při letu rovnováhu.

Hana Neřádová, 4. třída

Ilustrace k ukázce Potyčka s větrnými mlýny (M. de Cervantes: Příběhy dona Quijota)

Jiří Hanáček, 7. třída

Pavouk a včelka

Sluníčko vítalo nový den. Když spadla rosa, probudil se pavouk a s ním i celá paseka. Malá včelka letěla kolem pavoučí sítě a chytila se do ní. Pavouk se k ní přiblížil a chystal se ji sníst. Ale vyrušil ho jeho kamarád pavouk křížák. Začali si povídat a pavouk na včeličku zapomněl. Ta mu mezitím utekla a spěchala opylovat kvítka.

Petra Hromadová, 3. třída

Malá Micka

Malá kočka Micinka
každé ráno zacinká.
Cinky linky, cinky linky,
rozkvétají kopretinky.

Naše kočka Micinka
je velice malinká.
Skáče pořád sem a tam,
už ji nikdy nechytám.

Hana Smutková, 4. třída

Daniela Šimčíková, 5. třída

Klíč

Našla jsem dnes k jaru klíč,
jmenuje se petrklíč.
Seděl si tam za domem
v blátě v trávě pod stromem.
Ráda bych ho utrhlá,
noha mi však uklouzla.
Roste si tam v trávě,
vítá jaro usměvavě.

Lucie Švajdová, 2 třída

*Pavel Urbánek,
1. třída*

Kamarád č. 10 rok 1997

Údržba kola po sezoně

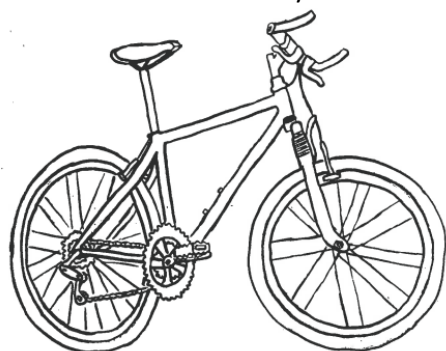
Určitě máte kolo po sezoně v dezolátním stavu. Všechno skřípe, vrže a vydává různé zvuky. Poradím vám, jak kolo uvést do pořádku, ať vám slouží dobře i po celý příští rok.

Připravíme si kbelík s vodou, několik hader, vazelinu, olej, líh a klíče. Kolo si postavíme na stojan a začneme čištěním.

Omyjeme rám, ráfky a špice. Kolo vytřeme do sucha. Vyčistíme pastorky, přehazovačku a přední talíř s přesmykačem. Rozpojíme řetěz a vypláchneme ho v lihu. Vypláchnutý řetěz dáme do oleje vyvařit. Po vyvaření řetěz vytáhneme a necháme ho okapat. Rozděláme pedály a promažeme ložiska. Totéž uděláme se středem kola. Potom bicykl převrátíme koly vzhůru. Z oddělaných kol sundáme pláště a duše. Přední kolo nasadíme do přední vidlice a vycentrujeme ho. To samé provedeme se zadním kolem. Na ráfky nasadíme duše a pláště a usadíme je. Pak vezmeme řetěz a spojíme ho na kole. Řetěz ještě jednou promažeme a přebytečný olej utřeme.

Na takto udržovaném kole se nemusíte bát si příště vyjet.

Josef Jurča, 8. třída

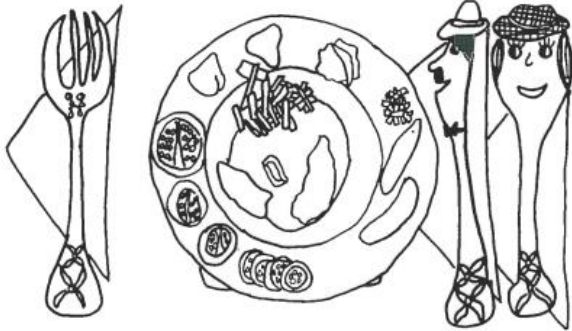

Jan Jurča, 6. třída

Kamarád č. 11 rok 1998

Tři kamarádi

V jednom krásném městě v západních Čechách je hotel, ve kterém každý den před jídlem ožívají věci, které leží na čistě prostřeném stole.

Petra Hromadová, 5. třída

„Ach, zlatíčko,“ povídá nůž, „proč vidlička není tady s námi? Proč je tak daleko? Já přes ty talířky na ni ani nevidím!“

„Víš, noži, já nevím, ale zkus se zeptat jí.“

„Vidličko, vidličko, proč ležíš tak daleko? Pojď blíž! Pojď si s námi povídat, abychom nemuseli tak křičet.“

„Kdybych mohla, šla bych. Ale to by mě pan číšník musel k vám položit. Já totiž nemám nožičky,“ povídá vidlička.

„Tak ho zavoláme. Haló! Haló!“ volají všichni tři kamarádi.

„Lidé nám nerozumí!“ povídá posmutněle nůž. „Co teď?“

„Nebud' smutný, noži, za chvíli přijde host na oběd. My mu všichni pomůžeme, aby se najedl. A potom, až nás umyjí, sejdem se v šuplíku, kde si až do večere můžeme povídat.“

„Máš pravdu, vidličko, už se moc těším.“

„Tak na shledanou v šuplíku!“

Hana Knéblová, 6. třída

Kamarád č. 12 rok 1998

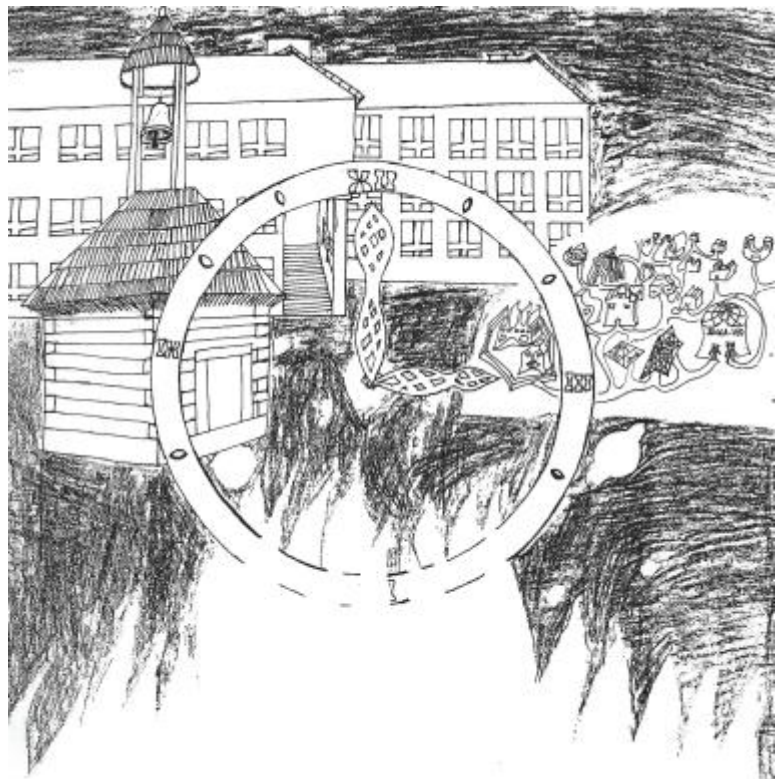
U nás v šatně

U nás v šatně videčské školy se stalo něco neslýchaného.

Jednou jsem tam pospíchal, protože jsem musel jít k zubaři.

Naráz jsem uslyšel povídání: „Pojď si zahrát fotbal, tam v koutě je papírek, už jsem i rozsvícená.“ „Tak jo, ale kdo bude rozhodčí?“ „Třeba tamhle ta bota.“ Ta bota s tím samozřejmě souhlasila, a tak začaly hrát, ale hrály i jiné boty, třeba modrá, růžová, zelená a další. V bráně na jedné straně stála černá bota Adidas. Modrá bota Dandic volala na červenou botu Nike: „Přihraj!“ Černá bota Nike přihrála a modrá bota dala gól!

Podíval jsem se na hodinky. Musím si pospíšet. Naráz boty naskákaly zpět do regálů a já měl skvělý pocit, že jsem jediný, kdo viděl botový fotbal.

Lenka Hutyrková, 8. třída

Ondřej Heryán, 6. třída

Moderní učitel

Takový učitel by ráno vstal a oblékl se do moderního oblečení. Potom by si obul kolečkové brusle, nebo naskočil na skate a namířil by si to směrem ke škole. Na rameni by vezl kazeťák, ze kterého by vyhrávala moderní a líbivá hudba. Samozřejmě by nezapomněl na literaturu a ke stánku by si dojel koupit své oblíbené čtivo Bravo.

Do třídy se přijítí těsně se zvoněním a všechny pozdraví svým typickým: „Ahoj, třido!“ Třída mu zase odpoví svým zažitým: „Čau.“ A dál se zaobírá činností, kterou prováděla před jeho příchodem. Učitel vyplní vše potřebné v třídní knize a začne vyučování. Nejdříve s žáky trochu zopakuje učivo a na něj pak naváže vysvětlováním nové látky. Vyvolá toho žáka, který se chce nechat přezkoušet. Po probrání látky si s žáky zahraje nějakou hru. Po škole se s třídou sejde tradičně v baru, kde všechny žáky pozve na limonádu nebo na zmrzlinu. Se všemi si povídá a vypráví historky, jako by to byl jejich vrstevník. Asi po hodině výborné zábavy se všichni rozejdou. Mohl by si takhle počínat učitel?

Petr Fusek, 9. třída

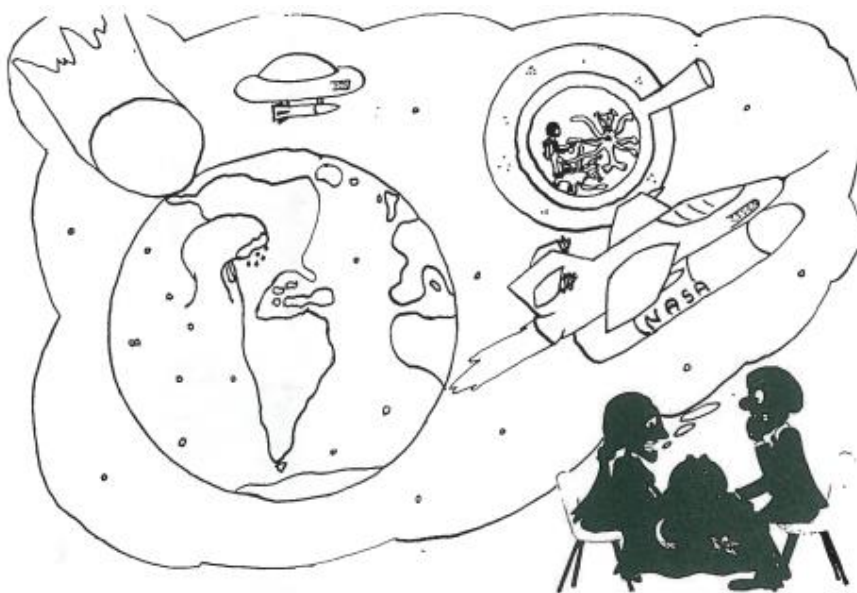

Petra Smutková, 5. třída

ZŠ Vidče v roce 2050

Jak bude videčská škola vypadat třeba za padesát let? To teď nikdo neví, což je dobře, protože bych nemohla napsat tuto úvahu o tom, jak si představuji naši školu v roce 2050.

Začnu okolím. Borovice už tu asi nebudou, ale zůstanou tu záhony s růžemi, které jsme se spolužačkami tak rády plely. A místo borovice vysadili u školy několik smrčků. I břízy zůstaly už jen dvě, zato je tady krásný živý plot ohraničující prolézačky, houpačky a malý kolotoč pro menší děti. Celá škola bude natřena stříbrně. Laviček okolo bude víc a budou ladit s barvou školy.

Petr Vávra, 8. třída

Budova se zvýší o jedno patro. I uvnitř proběhne mnoho změn. Každá učitelka nebo učitel bude mít vlastní kabinet, třídy budou vybaveny mnoha novými pomůckami. Každý žák bude mít svůj vlastní malý přenosný počítač, který nahradí učebnice a sešity. Obyčejné schody nahradí schody jezdící a na chodbách všude budou automaty na nápoje.

Myslím ale, že žáci budou stále stejní. Budou zapomínat úkoly, dostávat poznámky a občas budou trochu líní. Určitě však

budou taky dostávat pochvaly a usilovat o co nejlepší známky. Na stěnách budou viset fotografie absolventů ZŠ Vidče, kteří se nějak proslavili. Budou to třeba mimo jiné Lenka HutYROVÁ, která se stala jednou z nejlepších spisovatelek, a Ester Benešová, známá a často vyhledávaná psycholožka.

Zajímalo by mě, co by si řekli devátáci vycházející v roce 2050, kdyby si přečetli tuhle moji práci. Možná by se od plic smáli, možná by si řekli, že jsem snad jasnovidka. A taky by mě zajímalo, co oni napíší do slohové práce s nadpisem ZŠ Vidče v roce 2100.

Daniela Šimčíková, 9. třída

Kamarád č. 15 rok 2000

Matematika

Rádi chodíme do školy,
rádi děláme úkoly.
Nejraději v matice
zajímají nás rovnice.
Je třeba pozor pořád dávat
a přípravu nezanedbávat.
Kdo má matematiku rád,
může se zúčastnit pythagoriád.

Lenka Mikulenková, 8. třída

Tělocvik

Tělocvik je dobrá věc,
rozhýbáš své tělo přec.
Běháme, skákáme,
na bolesti nedbáme
my chceme být zdraví, čilí,
ke všemu nabíráme síly.

Kateřina Kolíbalová, 6. třída

Lucie Mikulenková, 8. třída

Čeština

Češtinu nás paní učitelka učí,
přítom nás i trochu mučí,
ale my se nedáme,
protože si posbíráme
všechny naše znalosti
a budem zářit radostí.

Tomáš Poláček, 7. třída

Škola

Pouzdro, sešit, učitelé,
ve škole je vše veselé.
Učíme se počítat,
sčítat, dělit, odčítat.
Mudrujeme, křičíme
a stále dovádíme.
A až skončí hodina,
přestávka nám začíná.

Pavla Fryšarová, Tereza Nohavicová, 3. třída

Kamarád č. 16 rok 2002

Jaro

Už je tu zas jarní čas
a dětské hry přivolají nás.
Stromy jsou opět šťastné,
že budou mít květy krásné.

Už se rodí mláďátka,
zajíčci a kachňátka.
Na plotě mňoukající kočky,
kluci cvrnkají kuličky.

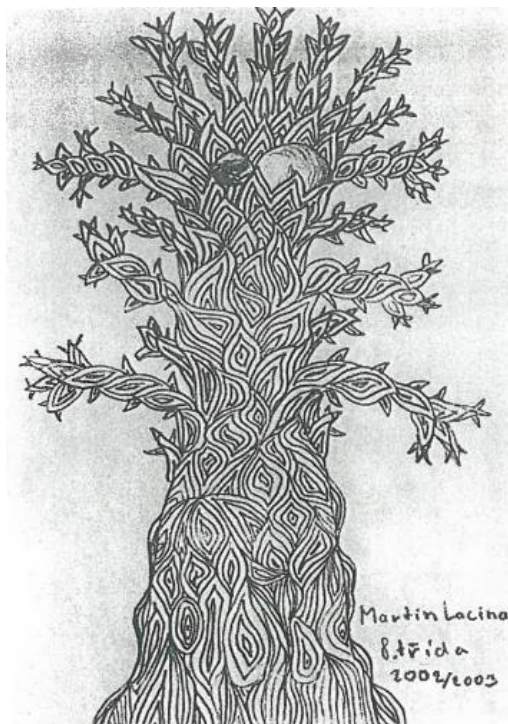
Na louce roste petrklíč,
zima odchází zase pryč.
Za potokem roste zase bledule,
každý si zavzpomíná na ty časy minulé.

Petr Kopecký, 4. třída

Martina Bobková, 8. třída

Kamarád č. 17 rok 2003

Čas

Čas plyne jako voda,
kterou nelze vrátit, nelze zastavit.
A nelze ani popohnat.
Den ode dne je člověk starší,
jen si toho nevšímá.
Brzy budeme dospělí.
Budeme se ptát:
Co jsme stihli?
Co jsme chtěli?
Co jsme dokázali?

Nikola Šejnohová, 7. třída

Martin Lacina, 8. třída

Fiktivní dopis Šárky Večeřové ze 7. třídy Janu Husovi

Vážený mistře Jane,

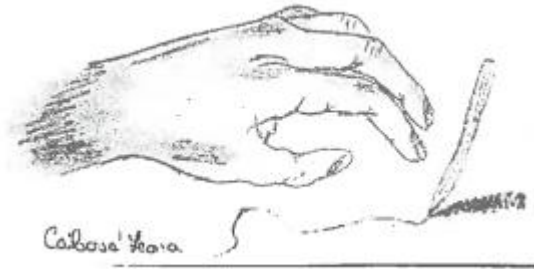
moc si vážím hrdého postoje a přesvědčení, za kterým jste si stál i ve chvíli, kdy Vám bylo velmi těžko, a pravdu jste nevyměnil za lež ani za cenu vlastního života. Říct pravdu, kterou si většina lidí myslí, protože ví, že když ji řeknou nahlas, tak budou minimálně neoblíbeni, chce obrovskou odvahu.

Píšu Vám z roku 2004 a těžko můžu několika větami vystihnout způsob a hodnoty dnešního života. Ze všech stran na nás útočí každou chvíli spousta informací z rádia, televize, internetu, tisku, mobilních telefonů, školy a dalších prostředků, kterým se říká společným názvem média. Vyznat se v tomto chaosu zpráv, z nichž tři čtvrtiny jsou lži, je nad lidské síly. Udělat si vlastní názor a poznat, kde je pravda – téměř nemožné. A to nejsem ještě dospělá. Mám strach, abych na cestě za poznáním našla správný směr a špatné věci mne neohýbaly, kam člověk nechce, ale kam nás tlačí okolnosti a způsob dnešního života. Ráda bych od Vás dostala alespoň jednoduchou odpověď, protože mám pocit, že v naší přemodernizované době jednoduchým způsobem žít nejde.

Těch 600 let historie, které nás dělí, nám spoustu věcí dalo, hlavně těch materiálních a život ulehčujících a zpříjemňujících, ale taky vzalo. A to jsou především slušné lidské vlastnosti. Pod vlivem čeho se tak děje, nedokážu a ani nemůžu jednoduše napsat. A kdybych to dokázala, Vy byste to asi nepochopil. Asi se tomu dá říct technická bariéra a důraz na úplně jiný druh vzdělání, než je Vaše. Proto by mne moc zajímalo, jakým způsobem by se křížily naše myšlenky a pocity. Myšlenky naší a Vaší doby.

Kdo by asi byl více překvapen?

S úctou Šárka

Leona Cábová, 7. třída

Šárka Večeřová, 7. třída

Milý Ježíšku!

Mám takové menší přání a týká se to školy. Tělocvičnu máme, ale bodly by lepší počítače a k tomu, aby byly všechny připojeny k internetu, nejen těch šest, ale všech deset počítačů. Pak by to byla ještě jedna menší věc, se kterou bys mi mohl poradit, a to jsou záchody. Bylo by dobré, kdyby všechny byly

jako ty na prvním stupni. Je to jen taková žádost, nic moc, ale jestli by nešlo tohle, tak by bylo hezké, aby škola dostala velký sponzorský dar a investovala jej do těchto věcí. Jak vidíš, nic moc, ale velmi by se to hodilo. A taky rychleji než na Vánoce, nebo po nich.

Předem dík.

Vít Mlnářik, 8. třída

Iva Jurčová, 1. třída

Milý Ježíšku,

přestože vím, že neexistuješ, tak mi něco říká, abych ti napsala... Možná, že to byla naše paní učitelka. No nevím, pro jistotu, kdybys přece jen existoval, tak ti napíšu. A jestli doopravdy neexistuješ, alespoň si to přečtou moji rodiče. Přála bych si teda... Vlastně ani nevím, co bych si měla přát, všechno mám. Možná by se mi doma neztratilo pár cédéček. Jo, to je ono! Stačí, když mi doneseš cédělka, ostatní věci nechám na tobě. Ale vlastně mám ještě jedno přání. To asi nesplníš. Přála bych si, aby se lidé na celém světě měli rádi, nehádali se, byli zdraví a hlavně, aby nekradli a nezabíjeli. I když mi to asi nesplníš, přát si to můžu.

Tak ahoj, JEŽÍŠKU!

P.S. A 24. prosince se u nás, prosím, zastav.

Monika Šoukalová, 8. třída

Kamarád č. 20 rok 2006

Nikola Frňková, 3. třída

Hurá, jaro už je tady,
pojďme kluci do zahrady!
Sluníčko nás volá ven,
celý den si zakopem.

Daniel Goláň, 1. třída

Jaro ťuká na vrátka,
budeme mít kuřátka.
Káčátka a housátka,
bude jich plná zahrádka.

Radek Fabián, 1. třída

Kvete první sněženka,
včela už k ní letí,
jaro přišlo – ze sluníčka
radují se děti.
Hrají venku kuličky,
dělají tam dolíčky.
Vytahují koloběžky,
nechce se jim chodit pěšky.

Eva Petruželová, Iva Jurčová, 1. třída

O moderní Popelce

Z Bílého domu přišel dopis do málo bohatého domu, kde žila Popelka se sestrami. A v tom dopise stálo: Přijedte do Bílého domu, protože princ potřebuje ženu. Jak to sestry slyšely, nasedly do trabantů a jely do supermarketu nakupovat šaty. Druhého dne ve 20:00 hodin nasedly Popelčiny sestry do trabantů a jely do Bílého domu, kde se konala slavnost. Jak to Popelka zjistila, šla do sklepa, kde měla ukryté Ferrari F407 (vybavení: 28 koní, 330% dusíku HO100). Vyjela ze sklepa. Jak jela, tak se jí na sklo lepily mouchy. Když stírala sklo, tak se jí tam přilepila mega vážka, která jí splnila jedno přání. Popelčino přání bylo, že chce nádherné šaty. Dostala je a spěchala na ples. Na plese se do ní princ zamiloval. Požádal ji o ruku. Popelka souhlasila a druhý den byla svatba.

Jiří Vičan, Petr Nerád, 4. třída

Gabriela Vávrová, 6. třída

Mobil

Mobil zvoní tů, tů, tů,
já spěchám do baletu.
Vyhrává ta známá melodie,
kterou má i má kamarádka Klaudie.
Mobil ten si pokoj nedá,
a tak ho moje ruka zvedá.
Nese mi zprávu,
že maminka už sehnala tu správnou kávu.
Když jej do tašky schovávám,
nejednou od někoho esemesku dostávám.
Napsala mi Petra,
že balet se odkládá na zítra.
Tak jsem celá zklamaná,
ale mobil – to je moje záchrana.
V půli cesty jsem se zastavila
a na mobilu hru si nastavila.
Hru Had jsem si zahrála
a pak domů pospíchala.
Mobil – to je kamarád všech lidí,
v něm všichni denní pomůcku vidí.

Simona Kopecká, 7. třída

Hana Sušňová, 7. třída

Kdyby hory uměly mluvit

Kdyby hory uměly mluvit, každou chvíli bych u nich byl a poslouchal je, co říkají. Povídal by mi o dracích, co žili v jejich útrokách, a princeznách, které sem vozili jen proto, aby si drak mohl udělat hostinu. A také o rytířích, kteří udatně s těmi draky zápasili. Ovšem také o krásných vilách a škodolibých bludičkách, které své oběti vždy do bažin nalákaly. Ale nikdy by mi neřekly, kolik je jim let, protože neumí počítat. A také by mi povídal o řece, která tam kdysi tekla a kde se lidé chodili mýt. Když vyschla, lidé tam postavili domy a začali do skal kopat kvůli kamení. A je to tak bolelo. Naříkaly a plakaly, ale

nikdo je neslyšel. A kdyby uměly mluvit, tak by jim vynadaly, lidé by se ulekli, utekli a už nikdy by se nevrátili. Ovšem o tom by moc povídat nechtěly, protože tato liposukce, kterou zažily pod úderů krompáčů, je podle nich znetvořila. Ale já bych jim řekl, že skály bez různých výklenků a „vrásek“ by nebyly žádné skály. A ony by se na mne mile usmály a pustily se do dalšího povídání. Tentokrát veselejšího, aby nemusely ronit své veliké a kamenné slzy, které padají na zem jako kapky deště. A proto by začaly povídat o houbařích, kteří tam chodili a chodí, o krásných dívkách, které se tam scházejí se svými milými, a ty skály je tam jen tak tiše pozorují a říkají si, že je přeci jen na tom světě pěkně.

Jan Mlnářík, 8. třída

Líbilo se mi, jak jsme hráli divadlo O budce.
Tereza Vičanová, 1. třída

Duha je nádherná.
Lucie Polášková, 1. třída

Mám rád koně.
Michal Cáb, 1. třída

Nejraději jezdím do zoologické zahrady.
Marek Mičkal, 1. třída

Se zvířátky se cítím nejlépe.
Linda Sehnalová, 1. třída

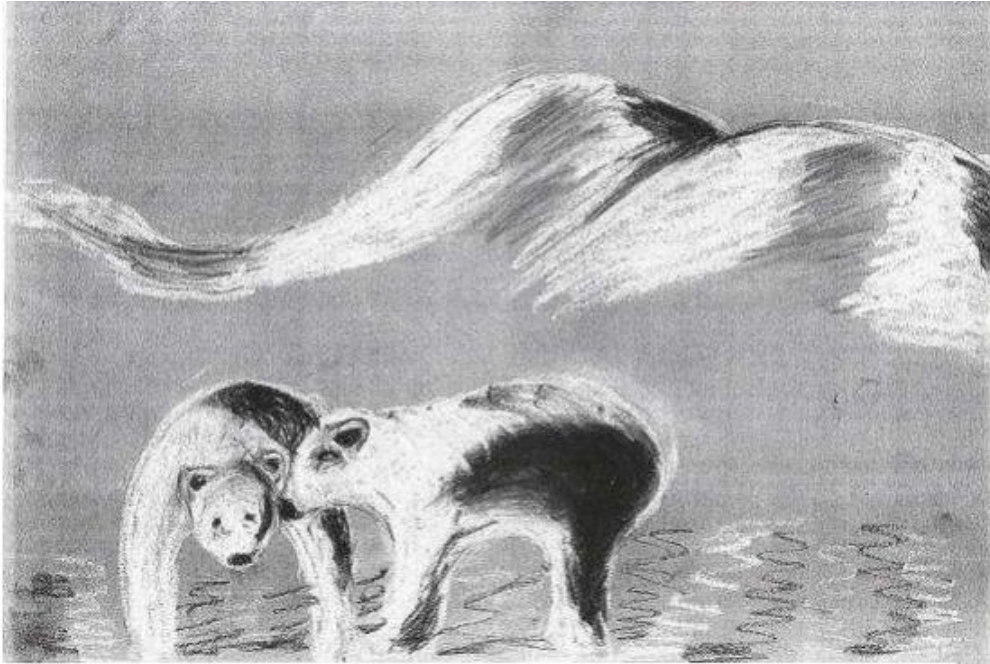
Rád chodím do školy.
Jan Heryán, 1. třída

Domorodec čučí na mě z vysokého žebříku.
Ptám se: „Co tam děláš, chlapíku?“
Sedím vysoko nad řekou,
sleduji Amazonku velikou.
Plaví se odvážní lodníci,
směřují k blízké tržnici.

Tomáš Fulka, 6. třída

V Egyptě jsou pyramidy,
na Vltavě zase proud,
ale to neznáte lidi,
co neslezou z rodných hroud.

Štěpán Bařina, 6. třída

Barbora Škařupová, 5. třída

V dáli na skále je had,
máme pořádný hlad.
Proč tak Pepík křičí?
Něco zajímavého líčí.
Maminka to vyřešila
a tohleto prohlásila:
Tátovi roztrhly se džíny,
my pojedeme do Číny.
Ale moc se nechtělo,
tak auto ujelo.
Nikola Frňková, 6. třída

V oceánu na dně pláň
vznášejí se medúzy,
zdají se jak cizí tkáň,
nerostou tam bambusy.
Lukáš Frňka, 6. třída

Vítr zpívá písničku,
já vymýšlím básničku.
Co se bude dít,
bude zase lít?
Tak do Prahy pojedem,
do světa se rozjedem.
Zlákala nás Austrálie,
tam možná tolik nelije.
Sami se tam vyfotíme
a taky něco natočíme.
S klokany se rozloučíme
a domů se vypravíme.
Andrea Holišová, 6. třída

V tmavém hustém pralese
zvláštní zpráva nese se.
Objevily se tam opice,
Beta pláče nejvíce.

Chtěla by být sama
a ne hrát si s mrňatama,
koupat se v potoce,
ochutnávat ovoce.

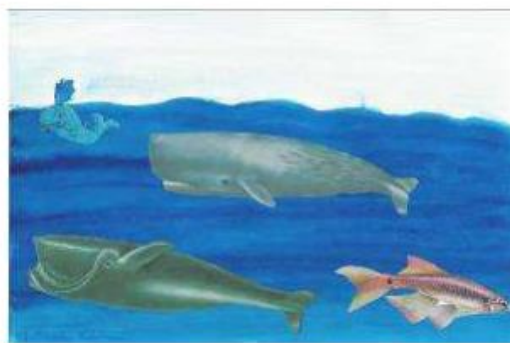
V houštinách má kamarády,
zase si však neví rady.
Hrát si tady na schovku
nebo honit užovku?
Pavλίna Řezníčková, 6. třída

Petr Pečiva, 4. třída

Daniel Pernický, 4. třída

Gabriela Sušňová, 4. třída

Iva Jurčová, 4. třída

Velikonoční vajíčko

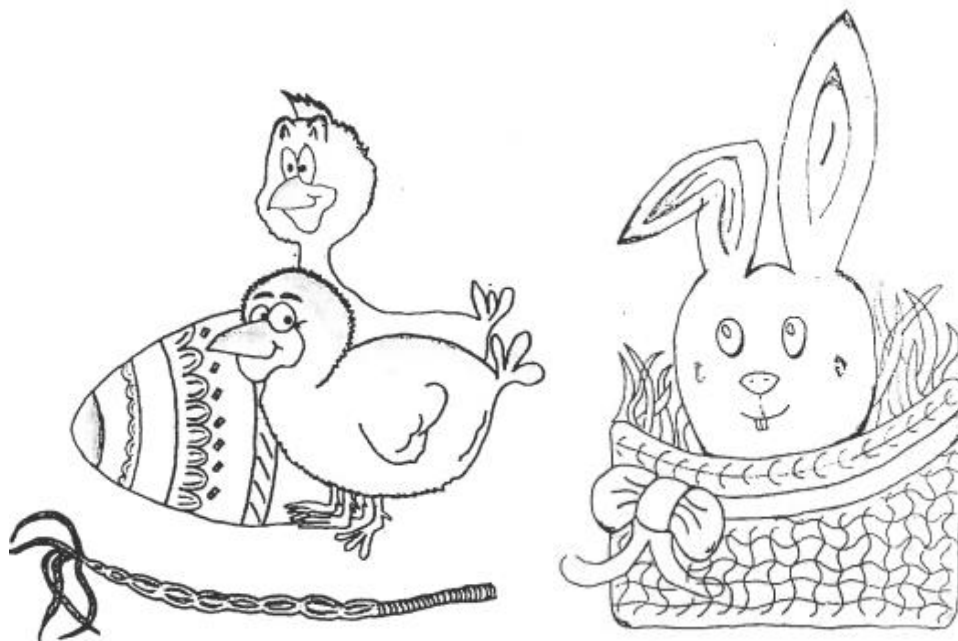
Tak to jsem já, zatím bílé vajíčko, které leží na platě spolu se svými kamarády. Za chvíli pro nás přijde paní, která nás odnese do místnosti, kde děti dělají z vajíček, jako jsem já, kraslice. Vždy jsem snilo o tom, že ze mě bude kuře a budu si pobíhat někde na farmě s tatínkem a maminkou po sluncem prozářené louce. Ale když už jsem tady, tak by pro mě bylo nejlepší se dostat do rukou té šikovné paní. Bylo bych nejhezčí ze všech. Chci mít na sobě vzorek rozzářený veselou barvou.

Ale končím se sněním, právě si mě odnášejí a pokládají na stůl. Blíží se ke mně nemotorný chlapec a uchopí mě do ruky. Dlouho neví, co na mě nakreslí, a potom mě jen ponoří do tmavě zelené barvy. Je mi do breku, snilo jsem o veselém vzorku a teď jsem flekaté, tmavé a smutné.

Ta šikovná paní se na mě zvláště dívá. Potom chlapci nabídne pomoc a já si dávám poslední naději. Voskem na mě nakreslí vzorek přesně takový, o kterém jsem snilo. Ponoří mě do žluté a potom do oranžové barvy. Sloupe ze mě vosk, a když se tak na sebe dívám, jsem přímo výstavní kousek. Všichni mě obdivují a já se poprvé za život cítím oblíbené.

Podává mě chlapci do ruky a chlapec si mě nese spokojené domů. Obdivuje mě pošťačka, a dokonce i domovnice. Jenže, když vchází do bytu, zakopne o práh. Vyškubnu se mu z ruky a letím dolů. Víím, že za chvíli spadnu na schody a roztříštím se na ty nejmenší kousky. Poslední, co vidím, je smutný pohled chlapce...

Natálie Slámová, 8. třída

Barbora Švajdová, 9. třída

Dušan Kramoliš, 9. třída

Pohádka o myšce

Byla jednou jedna myška jménem Ryška. Co to bylo za myšku? Myška, panovačná jako šiška. Myška Ryška, panovačná šiška, měla velké trápení. „Koho já si vezmu? Musím se vdát do podzimu.“ A tak myška Ryška si šla koupit do obchodu s názvem „Mladá myší móda“ krásnou růžovou stuhu. Paní prodavačka říká: „Prosím, dvacet pět myších penízů.“ „Tady jsou, paní prodavačko.“ Jen co to dořekla, hned běžela domů. Uvázala si mašličku na ocásek a hned se začala procházet po své zahradě.

Druhý den zaslechla nějaké: „Iá, iá.“ Myška se koukla z okna a tam stál oslík. „Co tady děláš, oslíku?“ „Přišel jsem na námluvy. A moc se mi líbí stuha na tvém ocásku. Zapomněl jsem se představit, jsem oslík Lojzík. A moc se mi líbí motýlci.“ „To mně ne. A stejně tě nechci!“ řekla myška. „A běž už, ať mi neponičíš zahrádku.“ Oslík se svěšenou hlavou odešel. Zato myška byla hrdá na to, jak ho odmítla.

Bylo už září, ale myška zatím neměla žádného ženicha. Jednoho dne přišel krásný Karel. Kdo to byl? Kocour! Myšce se Karel strašně líbil. A tak byla svatba. Kocour Karel se pořád olizoval. A najednou po myšce skočil! Myška naštěstí stihla utéct.

A jaké z toho plyne ponaučení? Ten, kdo je hezký, nemusí být hodný.

Vendula Škařupová, 3. třída

Tesař a vodník

Jednoho slunného dne šel tesař Hanuš do lesa kácet stromy. Byl krásný a parný den, takže byl brzy Hanuš unavený. Šel si teda odpočinout a sníst si svačinu. „Ach, toho musím ještě tolik skácet!“ povzdechl si Hanuš. Chtěl si lehnout, ale sekera mu spadla do rybníka. Najednou se z rybníka vynořil vodník. Usmíval se a v ruce držel Hanušovu sekeru. Nevypadal vůbec, že by se na Hanuše zlobil, že mu spadla sekera do jeho rybníka. Naopak. Vypadal velmi přátelsky. Hanuš byl štěstím bez sebe, když mu vodník podal sekeru. „Děkuji, že jsi mi podal mou sekeru a tady máš za to buchtu,“ řekl Hanuš a podal vodníkovi buchtu. „Jsi moc hodný, Hanuši,“ odpověděl vodník, „a za tu buchtu ti tady dávám zlatou sekeru.“ Hanuš se vrátil domů celý šťastný. Byl z něj nejbohatší tesař na světě.

Kateřina Fryšarová, 3. třída

Karolína Jasná, 1. třída

Renata Jaskulová, 1. třída

Jak probudit spící rodiče

Plížím se po schodech
s kladívkem v ruce,
beru za kliku,
maminko, vzbud' se!

I kdybych na zeď
přibila slona,
od vzbuzení spáčů
dělí mě (snová) clona.

A tak zapínám pračku
pod záminkou praní,
sjiždím pak ze schodů
s pomocí saní.

Vysávám v pokojích
a pouštím myčku,
rodiče přesto spí
jen v lehkém tričku.

Jdu tedy k sousedům
půjčit si bicí,
hraju jak o život,
jsem dívkou - lvcí.

Bicí nezabírá,
sáňky se rozpadly,
mě nové způsoby
buzení napadly.

Nevidím, neslyším,
jdu séci trávu,
možná by pomohlo
přivést sem krávu.

Zvuk sekačky rodičům prospívá,
naděje vzbuzení je opět mizivá.
Jdu zavřít okno, už přece neseču,
dveřmi sem cikády rychle dovleču.

I tento hmyz rázem ztichl,
naděje už žádná není,
a já vzdávám
rodičům mých probuzení.

Sil k přípravě snídaně jsem pozbyla,
varná konvice mě však spasila.
Vůně čaje postupně sílí,
k nosům mých rodičů se schodištěm chýlí.

Od rána se snažím.
Rodiče jsou z ničeho nic vzhůru.
Vůně jídla mě přechytračí!
Díků za snídani sklízím fůru.

Žádný hluk, ani hromadné
ničení se nekoná,
stačí jen pár lístků čaje
míchat pozvolna.

Od rodičů slyším
slova plná díků,
jak se budou snažit
vstávat „bez budíků“.

*Karolína Smutková z 8. třídy tuto báseň složila
do literární soutěže nakladatelství Fragment*

Kamarád č. 30 rok 2013

Saxana

Jednou jsme seděli všichni ve třídě a najednou přiletěla holka na koštěti. A jmenovala se Saxana. Všichni se divili, jaké oblečení má na sobě. Saxana nám řekla, odkud je, a učila se s námi. Pak nám řekla, jaké mají předměty u nich. Saxana se ptala, jestli máme tělocvičnu, že by nás naučila létat na koštěti. A jak skončila škola, tak jsem ji vzala ke mně domů a zeptala jsem se mamky, jestli může u nás doma spát, a mamka odpověděla, že může u nás doma spát. Druhý den šla se mnou Saxana do školy a přičarovala

Lucie Hajná, 6. třída

si lavici za mnou. Jak jsme psali test z matematiky, tak všem to všechno kouzlem vypočítala a díky ní všichni dostali jedna s hvězdou. Všichni jí poděkovali za pomoc. Pak začal tělocvik a nás Saxana učila lítat na koštěti. Nikomu to moc nešlo, ale Saxaně se dařilo. Nastal den, kdy se Saxana musela vrátit zpátky domů. My jsme se s ní rozloučili a ona mi slíbila, že bude přilétávat ke mně na návštěvu. Jako dárek mi darovala kouzelnou knihu kouzel.

Tereza Kovářová, 5. třída

Kamarád č. 31 rok 2015

Popletený svět žáků ze 2. třídy

Popletený statek

Koník jde do školy,
kráva píše úkoly.
Koza čte pohádku,
o zeleném prasátku.
Kočka hraje karty s myší
a moc jim to spolu sluší.

Natálie Fojtíková

Popletená básnička

Můj pejsek šel do školy,
aby mastil úkoly.
Měl hodinu zpěvu,
to vám bylo řevu.
A pak ještě v matice,
nakreslil si slepice.

Tomáš Kraus

Popletená ZOO

Co se to v té zoo děje?
Opice si hrají na zloděje.
Viděli jste skákat slony?
Had si leze pro bonbony.
A co na to krokodýl?
S želvou by furt závodil.
Mají se teď lidé bát?
Nééé! Jen smát se a smát!

Ondřej Špak

Popletená říkanka

Moje knížka na zem spadla,
písmenka se vysypala.
Naskákala nazpátek,
bude konec pohádek?
Divná věc se přitom stala,
pohádka se zamotala.
A tak v lese na vlka
čihá malá Karkulka
Sedm trpaslíků žilo v perníkové chaloupce,
draci si hráli venku na louce.
Princezna ze mlýna ošklivá byla,
Sněhurka s Rumcajsem v jeskyni žila.
Kdo dá zase zpátky
popletené pohádky?
Mám teď velké obavy,
zkuste to, děti, třeba vy!

Adam Merta

Adéla Ondřejová, 2. třída

Pavlína Baslová, 2. třída

Popletená škola

Učitelka píše úkoly,
děti chodí pozdě do školy.
Chtějí si tam hrát,
někteří i spát.
Obědy si sami vaří
a všem se tam moc dobře daří.

Jan Mičkal

Naše třída

Tmaví hadi se plazí po zdi z temné desky, která v sobě skrývá mnohé technologické zázraky. Naše obrovské třídní sluníčko nás ohřívá svým příjemným pohledem. Podlaha unavená po celodenním šlapání je nanejvýš ráda, když zazvoní a ohlásí se tím

konec školy. Bude ji čekat očista a odpočinek. Hnědé zásuvky a skříňky se na nás neustále usmívají svými madélky. Tato třída v sobě skrývá mnoho a mnoho literárních zázraků. I když je pro nás jako šatlava, kde musíme přečkat 45 minut, jsem rád, že z ní chodím o něco chytřejší.

Libor Balejík, 7. třída

Kamarád č. 32 rok 2018

Klára Cábová, 8. třída

Recept na dobrého žáka

Začneme tím, že žáka polijeme kouzelnou vodou, ta nasaje všechny jeho špatné vlastnosti, které se hned poté vypaří. Poté nastroháme dobrosrdečnost, k té přidáme pečlivost, moudrost a špetku odvahy, aby se žák nebál písemných prací a ústních zkoušek. Přisypeme i hrdost, ale té jen lehce, ať jeho radost, že je v něčem dobrý, nepřejde v pýchu. Dále vmícháme vnímavost a pozornost a hned poté mu přečteme naučnou literaturu, z níž se dozví spoustu nových věcí.

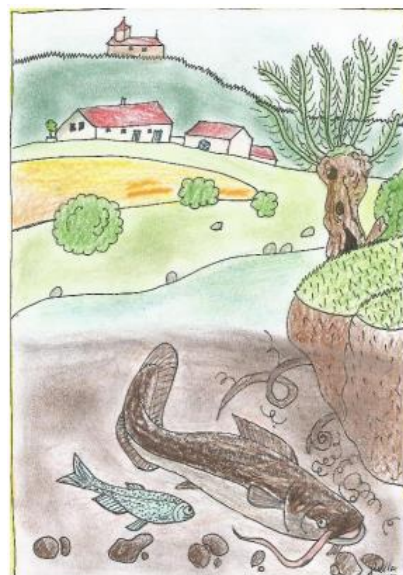
Ochutíme podle sebe, ale jen v menším množství, ať nenarušíme strukturu žáka. Nakonec přidáme smysl pro humor, který je velmi důležitý. Povaříme ještě 10 minut ve vlastní šťávě a hotového žáka necháme 20 minut vychladnout, aby se všechny jeho vlastnosti dobře uležely.

Václav Kuběja, 9. třída

Můj psí kamarád

Máme štěňátko bišonka. Je to malá bílá chundelatá kulička se třemi tmavými puntíky. Těmito puntíky jsem měla na mysli jeho dvě hnědá očka a černý čumáček. Náš pejsek má zajímavý zatočený ocásek. Tatínek se mu směje a říká, že má prasečí ocásek. Srst má bílou a zkadeřenou jako ovečka. Jmenuje se Deny a je tři měsíce starý. Několikrát denně ho krmíme. Má rád granule a maso. K pití mu dáváme vodu. Často ho koupeme, češeme a stříháme. Deny je hodný pejsek. Už umí sednout, lehnout a přeskočit překážku na povel. Za odměnu dostává piškoty a psí bonbonky. Miluje hraní. Spolu s bráškou ho naháníme. Venku skáče. Na sněhu je jak lední medvídek, jen černá očka a čumáček nám prozradí, kde zrovna je na bílé zasněžené zahradě.

Nikola Peterková, 2. třída

Adéla Bařinová, 6. třída

Jakub Kočib, 2. třída

Klára Sušňová, 5. třída

Návštěva stájí

Návštěva, která je mou oblíbenou, má totiž svou nezaměnitelnou atmosféru – návštěva stájí. Pokusím se vám ji vylíčit.

Už z okolí člověk pozná, že se blíží. Vidí pastviny obehnané buď vysokými dřevěnými ohradami natřenými na bílo, nebo elektrickými ohradníky. Obraz krajiny vás udeří do očí. Svým vzhledem jasně upozorňuje na své obyvatele. Sleduji žíně zachycené za kůrou stromů, spasenou trávu křížovanou chodníčky a přesně zastřižené stromy.

Nela Jurčová, 5. třída

vyprávět. O jiskře jeho mládí, ze které zbyl jen zlomek. O všech zklamáních, která prožil. O všech pochvalách, které kdy dostal. A o nesčetných tajemstvích, jež mu kdo tiše pošeptal. Hovoří o těžké službě, někdy nevděčné, jindy náležitě odměněné. Ty oči mluví za něj a poukazují na jeho naprostý klid, vyrovnanost a smířlivost. Vidím v nich i smutek a bolest doprovázející každý jeho den.

Proberu se ze zamyšlení a tiše odcházím. Návštěva stájí je pro mne vždy příjemným zážitkem. Každá na člověka zapůsobí stejně, a přitom pokaždé jinak.

Jaroslav Mandula, 9. třída

Fotbalový skřítek

Žil jeden skřítek, jmenoval se Rudolfínek. Snil o tom, že chce hrát fotbal. Ale skřítků fotbal neexistoval. Tak se zeptá rodičů.

- Mami, můžu založit fotbal?
- Co to je fotbal?
- To je taková hra pro více skřítků, kteří jsou na trávníku, a jsou tam dvě branky. Na každé straně jedna branka a několik skřítků, kteří bojují o míč.
- A kde jsi to viděl, Rudolfínku?
- Já jsem si to vymyslel.

Veronika Jurčová, 7. třída

- To asi nepůjde. Kde bys sehnal tolik skřítků?

Rudolfínek se zamyslel a po dlouhém přemýšlení řekl:

- Mám nápad! Když neseženu skřítky u nás na planetě, zkusím to jinde.

Odcestoval tedy na jinou planetu Zemi, kde oslovil a dal do vínku malým skřítkům – dětem chuť hrát si a sportovat.

Já jsem jeden z nich, které Rudolfínek navštívil. Mám jeho dar. Baví mě sporty a nejvíce právě fotbal. Chodím na trénink dvakrát do týdne za starší přípravku a teď jsem začal chodit i na tréninky mladší přípravky. Prostě trénuju každý den. A o víkendu mívám zápasy. Nevím, co bych jiného dělal, kdybych nehrál fotbal.

A ještě, co dává fotbalu velké plus, je to, že tam mám spoustu kamarádů.

*René Barabáš, 3. třída, próza,
ve své kategorii 2. místo v okresním kole
literární soutěže O poklad strýca Juráša*

rok 2024

Kouzlo Vánoc

Vánoce jsou obdobím lásky, štěstí, radosti, času stráveného s blízkými a také obdobím odpočinku, i když se některé chvíle skrývají pod pokličkou napětí. Vánoční nálada pronikne všude. Všichni, kdo mají rádi Vánoce, jsou příjemně naladěni.

Vánoce, ty překrásné Vánoce... Vzduchem se šíří láska a klid. Všude kolem nás svítí vánoční světýlka jako hvězdy na Zemi. Každé světýlko zapadá do jednoho celku, který Vánoce dělá zábavnými svátky. Na večerní procházce se každý kochá krásou, vidí snahu a úsilí, které člověk vynaložil, aby zpříjemnil čas Vánoc sobě i ostatním.

Nejkouzelnější zážitky prožíváme v rodinném kruhu. Zdobení stromečku, které bývá většinou zábavou, se ovšem také může proměnit v noční můru. Jehličí stromku všude po bytě, každého to píchá, jako kdyby šlápl na ježka. Naši nejmenší pořad věří na ježíška, a tak děláme vše pro to, abychom jim nepokazili radost.

Vůně cukroví provoní celý dům a ta chuť, jak se rozplývá v puse, to jsou ty pravé Vánoce. Tatínek nalévá přípitek do slavnostních skleniček, které se blyští jako odraz sluníčka od načechráného sněhu. Za zpěvu koled a cinkání skleniček se ozývá smích a radost všech.

Zvuk balicího papíru a radost z dárků... Každý nasadil svůj zářivý úsměv. Nejzábavnější je zjišťovat, jestli dárek, který ježíšek přinesl, obsahuje oblečení neboli měkké dárky, nebo se pod balicím papírem skrývá nějaká užitečná věc. Miluji ten pocit, ty radostné chvíle spojené se zábavou a trapasy zároveň.

Krásu dárků, které se schovávají pod stromečkem, trvá ještě několik dalších dní. Pak se situace uklidňuje, vrací se do standardu, přichází Silvestr. Na každoroční procházce se kocháme výhledem, děláme si legraci sami ze sebe. Malé občerstvení polichotí našim žaludkům a my si vesele prozpěvujeme.

Vánoční nálada pomalu vyprchává, blíží se nový rok a s ním i pozvolný návrat do každodenní reality.

Michaela Urbanová, 9. třída

Kateřina Ulrychová, 5. třída

Štěpán Cáb, 9. třída

Tajemná půda

U babičky na prázdninách, to vám byla nuda.
Copak asi budu dělat? Aaaaa, vždyť je tady půda.
Tam já ale nesmím chodit, říkala to babička.
Proto já dám dneska radši na rady mého dědečka.

A tak rychle uháním, co mi síly stačí.
Honem, dědo, baterku, čas nás tak tlačí.
Tiše jdu po schodech, schody stářím praskají,
o to víc se těším, že tam jdu potají.
Temnota a všude stíny, říkám si:
"Holka, to jsou prázdniny!"

Konečně jsem dorazila na tu černou půdu.
A copak to tady vidím, zaprášenou knihu.
Sednu si tu na krabici a začínám číst
a vtom na mě děda volá, že už mám jít jíst.

A tak moje dobrodružství tímto dneska končí,
o to víc se budu těšit na ty hezké další.

Šarlota Mičkalová, 1. třída

Sny

Sny jsou vzpomínky z celého dne,
i když jsou hezké nebo zlé.
Když si čtu knihu, ve snu jsem v ní,
každá kniha nás něco naučí.
Proto si hezké knihy čti
a potom v noci krásně sni.

Nikola Mandulová, 7. třída

Temná noc

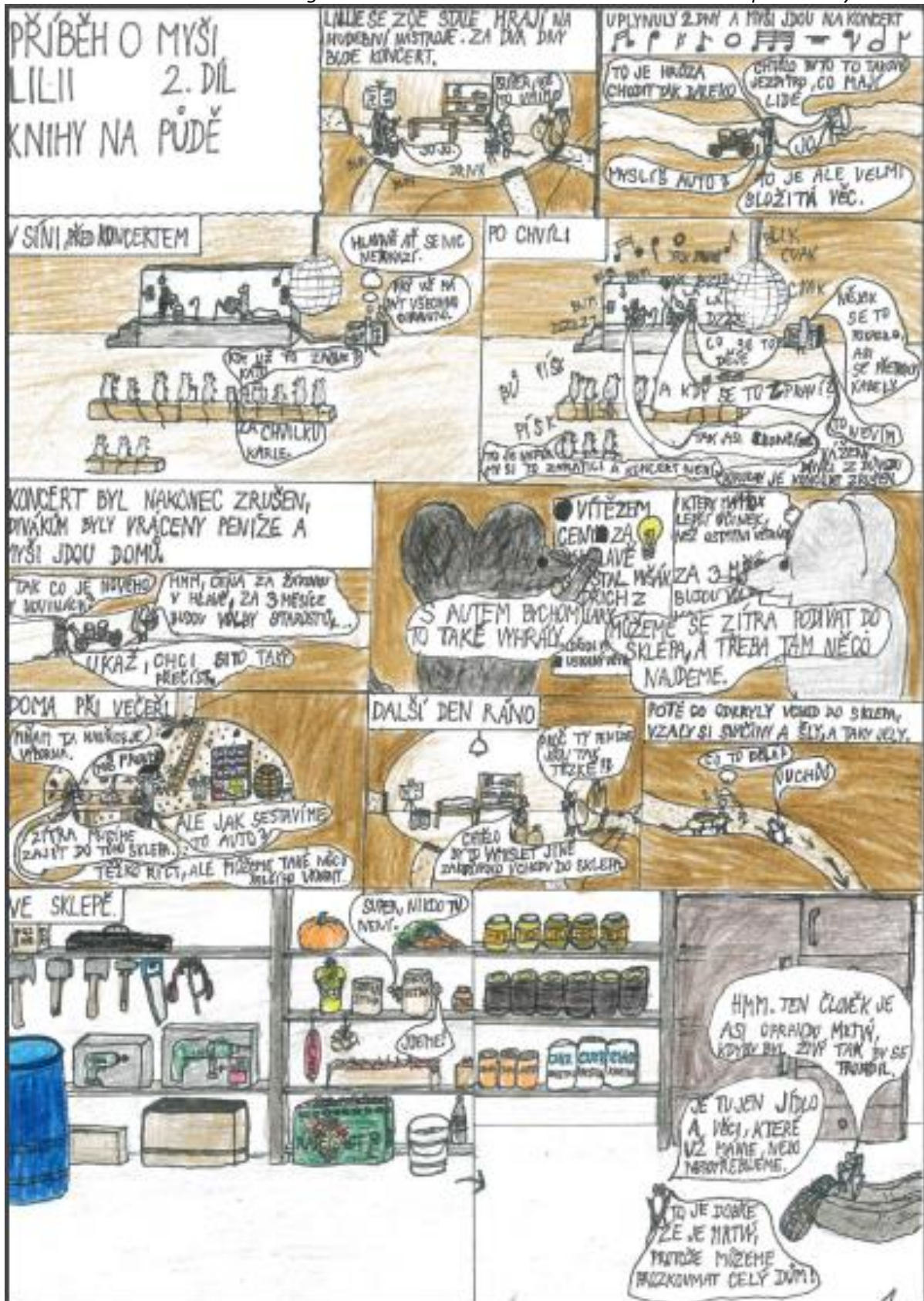
Jednou takhle v temné noci
jdu se projít po městě.
Ještě nevím, co mě čeká,
neděste mě, neděste!

Všichni teďka tvrdě spí
a já hledám tajemství.
Proč já chodím po městě
a jen zdravím pocestné?

Jsem já vůbec v tomto roce,
nebo přemístila jsem se v čase?
Proč já nad tím přemýšlím?
Vždyť já přece taky spím...

Nicol Obroučková, 7. třída, poezie,
ve své kategorii 1. místo v městském kole
literární soutěže O poklad strýca Juráša

Josef Dejmek a Matouš Duda, 6. třída, komiks,
ve své kategorii 1. místo v okresním kole literární soutěže O poklad strýca Juráša

MYŠKY SE Z OBĚTÍ ROZHODLY
ŽE ZAKRYJÍ VÝKOP DO SKLEPA A
PRO KNIHU DOJDU AŽ SE SÍMKA
KLIKNĚ. A OBĚTIST NEMLA
ZAPŮČANĚ

BARTA BADAHELO VEDENÁ PROFESOREM TULPASEM II.
SE POKUSIL BLÍŽÍ K DOMOVU LILIE A ZOE.

DRŽTE MĚ
VÝKOP
JESON SĚTE

OD, MĚŠI JSME TO
ČI JSME PŘEZILI
SYDRA CATHBELKE!
NO TO
JSEM TER
VÝKOP

AŽ MĚŠI
CATHBELKE
TAK BUDU
MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI

HA TO JE
VÝKOP
SYDRA

AJAJAJ TULPASEM II.,
Z TOHO BUDE PUBLIK
ZDRAVÍČKO
CATHBELKE
PŘIČKA... 333

NAKLEALÉ TULPASEM II. SPUSTIL PRÁSOV
KTERÝ NÁSĚ MĚŠI JEMTAK MEZITRHEMIL
VY! VY JSTE CHĚLY ZMŮČIT SVĚTA
ZMŮČIT NÁS, ZMŮČIT VŠECHNO!
VY JSTE ZAMĚŘILI VŠECHNY MŮVIM?
ZA TO VÁS TULPASEM II. NĚMĚTA?
CHYTE JE!

CINK
VAAA...
JSEM TO MĚŠI
SATANILMĚŠI
CATHBELKE
TAKĚ MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI
KDE JSTE MĚŠI
ALL
MĚŠI
CST
MĚŠI
MĚŠI

JA A A A A A A
CINK
KRACH
CINK
NEĚĚ!

POLICE
PANE INSPEKTORE
TA LILIE A ZOE,
RADIŇI VÁS DOBRĚ ZATKÁTE JE,
TE ONY UĎELALI TO ZEMĚTRĚSIVĚ
A NĚMĚ MĚŠI MĚŠI

INSPEKTOR NEMĚMĚMĚMĚM SE ROZHODL
ŽE NĚMĚ MĚŠI MĚŠI A TAK SE MĚŠI
TULPASEM II. ROZHODL ŽE SE S NĚMĚ MĚŠI
BĚDE SODIT.
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI

PO TÝDNĚ
PANE TULPASEM II.,
MŮVIM MĚŠI MĚŠI
SVĚT OBRĚŠI
JETO
PRAVDA
MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI

JAK VÁS CHYTOVAL?
PŮSEL, RELOMAS,
ŽE JSME CHĚLY
ZMŮČIT SVĚTA ŽE
JSME ROZHODLI ZAMĚŘIT
VŠECHNY MŮVIM
MĚŠI MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI

PO MĚŠI MĚŠI
Z MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI
TAK ŽE LILIE A ZOE PLATÍ MĚŠI 2000
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI
VY BADAHELO JDETE NA 1 TÝDEN DO
VĚZENÍ
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI

VE VĚZENÍ
KDY ŽE
MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI
NE! NE ANE ANE!
NENÍ TO FĚN!
JE TU STĚNA
MĚŠI MĚŠI
MĚŠI MĚŠI MĚŠI MĚŠI

KONEC DRUHÉHO DÍLU

Na závěr pár vzpomínek...

Jsem ráda, že všichni, kteří jste dočetli až na toto místo, budete číst i kousek dál...

Do naší základky jsem poprvé vstoupila v září roku 1976. Musím přiznat, že v pololetí 1. třídy jsem to zvládla ještě na „velkou jedničku přes všechny řádky vysvědčení“, ale na konci mého prvního roku už tam byla dvojka z výtvarky. I v půlce druhého školního roku jsem nebyla dokonalá, tentokrát to byla dvojka z psaní. Asi jsem poslouchala dědu Piuse, který říkal, že „musíš dostat všechny známky“. Naštěstí jsem měla skvělé rodiče, kteří ty dvojky přijali v pohodě. Poklonu za trpělivost, vstřícnost a empatii musím „vyseknout“ paní Růženě Zetkové a paní Růženě Machulové, které naši třídu 16 holek a 6 kluků provázely od první do třetí třídy. Čtverkou jsme se tak nějak prokousali a se známkami nebyl problém.

No a přišla pátá třída a s ní tak trošku překvapení. Jako třídní jsme dostali Věru Zemanovou. Bohužel příroda byla mocnější a my jsme o velmi oblíbenou učitelku díky jejím narozeným dvojčatům přišli. V té době byla pátá třída už součástí druhého stupně, takže přibýly nové předměty - dějepis, zeměpis, přírodopis atd. Jsem dodnes vděčná paní Marcelce Švajdové, že vím, kam se podívat na mapu, když se zmíní zeměpisné místo. Jaromíře Pečalkové za to, že vím, kde psát čárky ve větách. Janě Neradové, že si budu pořád pamatovat nápis v naší třídě - „Matematika je klíč ke všem vědám“. A taky za trpělivost Věry Zemanové, která věřila, že v každém z nás dřímá aspoň kousek sportovního talentu.

Do videčské školy jsem se vrátila už jako učitelka v roce 2002 a své bývalé učitelky jsem znovu potkala. Děkuji jim za přijetí do tehdejšího týmu. Mým hlavním průvodcem byla paní Dagmar Satková, tehdejší ředitelka školy. Jsem vděčná za její předávání zkušeností „po kapkách“.

Od roku 2002 jsem se svými kolegy ušla kus cesty, někdy hodně klikaté. Všem, kteří tu se mnou v současné době působí, chci poděkovat. Jsem ráda, že nerozlišujeme, na jaké pozici kdo působí, protože škola je o pedagogických i nepedagogických zaměstnancích.

Také bych chtěla poděkovat zřizovateli, Obci Vidče, zastoupené starostou Mgr. Pavlem Drdou a místostarostou Jiřím Vaculínem za vstřícnost, podporu a perfektní spolupráci.

Všem nám přeji spokojené děti a rodiče. Ať je naše škola pohodovým místem setkávání...

Mgr. Eva Mandulová